

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת פקודי תשע"ו תהא שנת עתה ואחישנה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור גלגלים בתורה מופיע בעמוד כ"א.

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות

<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QjhcUzhWY0U/view>

"בְּטָרִם יָבוֹא חֶבֶל לָהּ וְהַמְלִיטָה זָכָר" בְּזִכּוֹת מְצֹת

הַפְּרִשֵׁת חֶלָה שֶׁהִפְכָה אֶת הַחֶבֶל לְחֶלֶב.

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'קְהֵלֶת יַעֲקֹב' (עֵרֶךְ קֵב) קֵב גִּימְטְרִיָּא אַהִיָּה יְהוָה אַהוּ"ה אַהוּ"י וְט"ז אוֹתִיּוֹת, וְהוּא סוּד חֶכְמָה בִּינָה יְהוָה אַהִיָּה, וְחֶסֶד וּגְבוּרָה דְדַעַת הֵן אַהוּ"ה אַהוּ"י, וְהוּא סוּד אַרְבַּע פְּרִשְׁיּוֹת דְתַפְלִין אַרְבַּע מוֹחִין דְגַדְלוֹת, וְהַמְלָכוֹת מְקַבְּלֵת יַחֲוֹד זֶה בְּיוֹם כְּשַׁעוּלָה אֶל הָאֲצִילוֹת וּמִתְיַחֲדֵת עִם דוּדָה, וְהוּא סוּד תַּפְלִין דְיָד, מַה שְּׂאִין כֵּן בְּלִילָה שְׂיִוְרְדֵת לְמַטָּה לְבְרִיאָה יַצִּירָה עֲשִׂיָּה אֲז אֵין לָהּ יַחֲוֹד זֶה, וְעַל כֵּן אֵין תַּפְלִין בְּלִילָה, וְזֶה סוּד רוּצָה אֲשֶׁה בְּקֵב שְׁלָה וְתִפְלוֹת מִתְשַׁעָה קֵבִין וּפְרִישוֹת, קֵב רוּמָז אֶל יַחֲוֹד הֶלֶז הוּ"ה אַהִיָּה אַהוּ"ה אַהוּ"י, סוּד חֶכְמָה בִּינָה דַעַת, סוּד הַמוֹחִין, סוּד הַתַּפְלִין, וְזֶה שְׂאֵמֶר וְתַפְלוֹת לְשׁוֹן יַחֲוֹד שְׂאֵז הִיא מִיַּחֲדָת עִם דוּדָה בְּסוּד קֶשֶׁר יוֹד דְתַפְלִין דְיָד, וְגַם תַּפְלוֹת לְשׁוֹן תַּפְלִין שֶׁהַק"ב הֶלֶז הוּא בְּחִינַת תַּפְלִין, מַט' קֵבִין וּפְרִישוֹת רוּמָז כְּאֲשֶׁר יוֹרְדֵת לְמַטָּה לְבְרִיאָה יַצִּירָה עֲשִׂיָּה וְנִפְרֶשֶׁת מְדוּדָה, ט' פְּעָמִים קֵב גִּימְטְרִיָּא בְרִיאָה יַצִּירָה עֲשִׂיָּה בְּמַכּוּן, וְזֶה מַט' קֵבִין ט' פְּעָמִים ק"ב גִּימְטְרִיָּא בְרִיאָה יַצִּירָה עֲשִׂיָּה, וּפְרִישוֹת שְׂאֵז הִיא נִפְרֶשֶׁת מְדוּדָה וְהִיא בְּחִינַתָּה בְּלִילָה, וְעַל כֵּן אֵין תַּפְלִין בְּלִילָה. רוּאִים שְׂיִשְׁנָם שְׁנֵי קֵבִים שֶׁהַמְלָכוֹת מְקַבְּלֵת בְּזַמֵּן הַיַּחֲוֹד, ק"ב אֶחָד הוּא בְּחִינַת קֵב שְׂבָא מְבַחֲינַת פְּנִים, [קֵב וְנִקְל], וְקֵב אֶחָד שְׂיִשׁ בּוֹ אַחִיזָה לְחִיצוֹנִים וְהוּא בְּחִינַת אַחֲוֹר שְׂנִקְרָא קֵב חְרוּבִין, וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שֶׁק"ב נִרְמָז בְּנִקְבָּה, וְכֵן אַחֲוֹר בְּגִימְטְרִיָּא חְרוּב. וְכֵן חְרוּב מְרַמָּז שֶׁהוּא מְחוּפָּר לְרַע, וְלִכֵּן רוּצָה אָדָם בְּקֵב שְׂלוֹ שֶׁהוּא בְּבַחֲינַת תְּלוּשׁ מֵהַרְע. וְכֵן חֲדָשׁ אָדָר בְּגִימְטְרִיָּא ב' פְּעָמִים ק"ב, כִּי חֲדָשׁ אָדָר הוּא בְּחִינַת עֲטָרַת הַסוּד שְׂכוּלְלַת אֶת שְׁנֵיהֶם. וְכֵן מוֹבָא בְּעֵץ חַיִּים לְהַאֲרִיז"ל (שַׁעֲרֵי יִט ח"א ע' רע) שְׂיִשׁ ק"ב אוֹרוֹת שֶׁהִסוּד מִשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת, וְזֶה כְּמַנְיָן נִימָא. [וּכְמַנְיָן בְּעַל, הַתְקַבֵּל מֵהַרְה"ג ר' צִיוֹן דּוֹד סִיבּוּנֵי שְׁלִיט"א]. וְכֵן ק"ב זֹאת מְדָה שֶׁל שְׂשִׁית הַסָּאָה (ע' רַמְבַּ"ם פ"ה מ' כְּלָאִים ב, א) וּמְדָה זוֹ מְרַמָּזֵת עַל מְסַפֵּר שֶׁשׁ הַמְסַמֵּל אֶת הַסוּד.

וכן מצינו בזהר (פנחס רטז): שרבי חנינא בן דוסא הנה דחוק בפרנסה והנה לו רק **קב** חרובין מערב שבת לערב שבת. אף על פי שכל העולם נזון בזכותו, משום שבגלגול קודם הוא לא יחד קב"ה ושכינתיה, והוא פגם באות י' של שם **יב"ק** שהוא ר"ת יחוד ברכה קדשה, לכן הוא נענש שנשאר לו רק **הק"ב מיב"ק**, ונזון רק **מק"ב חרובין**. **לפי** זה נראה לבאר הגמרא (ב"מ לח.) 'אדם רוצה בקב שלו מתשעה קבין של חברו' בגימטריא **משיח בן דוד** עם המלים והכולל, באותה בחינה של האשה שרוצה **קב ותפלות**. כי בקב הי' הזה כלולים כל העשר כיון שהוא נקדת היחוד. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שאם נחליף ק' בכ' היינו **כ"ב שלו** בגימטריא **משיח**, שזוכה לתורה חדשה ולהתנשאות תורת הרמז שכלולה ב**כ"ב** אותיות. וכן **שלו** בגימטריא **פורים** שקבלו את התורה מאהבה, וב' פעמים **פור** שנרמז ב**פורים** לשון רבים בגימטריא **כ"ב** פעמים שם הוי"ה, כי בפורים מאיר הארת המשיח. וכן **אדם רוצה בקב שלו** בגימטריא **י' תשע"ו** היינו הקב **העשירי** שהוא סוד הקץ של **תשע"ו**, לכן הוא **יותר מתשעה**, היינו אחד יותר משנת **תשע"ה**. וכן **אדם רוצה בקב שלו** ר"ת **ברא"ש** שמשמל את מלכות בית דוד, כמובא בגמרא סנהדרין דף ק"ב ע"א: **"אחר הדבר הזה לא שב ירבעם מדרך הרעה" מאי אחר, אמר רבי אבא אחר שתפשו הקדוש ברוך הוא לירבעם בבגדו, אמר לו חזר בך, ואני ואתה ובן ישי נטיל בגן עדן. אמר לו ומי בראש, אמר לו, בן ישי בראש. אמר אי הכי לא בעינא**. וכן **קב** בגימטריא **אמונה** שמשמלת את **המלכות**.

וכן יותר מתשעה קבין של חברו' ר"ת **שחקי"ם** שמשמלים את ספירות הנצח וההוד שמשפיעים למלכות כשהיא למטה בבריאה, ומקבלת בלי יחוד מספירות אלו שהם בחינת רגלים ויורדים למטה. לכן הם שוחקים מן בגימטריא 90 שמרמז על התשעה קבין. וכן מובא בעץ חיים' להאריז"ל (שער י"ט פ"ג) **שהקב חרובין** הם סוד המשנה **הקטע יוצא בקב שלו**. ורואים שהקב חרובים קשורים עם הנצח והוד שהם **רגלים**. וכפי שמבאר האריז"ל ב'שער המצות' (בשלח) **והיותו נקרא קטע הוא לטעם שנתבאר אצלנו בענין קבלת שבת שאז נה"י שבכל עולם מתעלים למעלה במקום חג"ת ונשאר מקומם פנוי בבחינת שדה ואין אחיזה לחיצונים ביום השבת אלא שם ולא למעלה ולכן נקרא ז"א קטע כי נתעלו רגליו שהם נה"י בחג"ת שבו ונראה כקטע שאין לו רגלים**. וכן **ק"ב חרובין** אותיות קבין חברו.

מובא במבוא שערים' להאריז"ל (ש"ג ח"ב פ"ד) **ב' קבים הם האחד בסוד אחורים דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שחשבון אותיות אחורים שלהם בסוד מלואיהם הם ק"ב אותיות, כ"ו דע"ב כ"ו דס"ג כ"ו דמ"ה כ"ו דב"ן, וזה הק"ב אינו כל כך טהור לפי שהוא מבחינת אחורים שבהם נאחזים הקלפות. ויש קב שני טהור כלו בסוד הפנים שהם מלואי ע"ב ס"ג מ"ה שהוא גימטריא ק"ב**. אמנם בהיותם בסוד מלוי שהוא דין לכן גם ממנו נמשך מזון לחיצונים ביום שבת. ודע שזהו מחלקת בית שמאי ובית הלל, שבית שמאי אומרים קב לחלה, ובית הלל אומרים קבים לחלה, כי חלה מלכות פנודע ונוטלת ב' קבים אלו. אך בית שמאי לא חששו אלא לק"ב אחד לבדו הטהור. היינו לפי בית שמאי מתחסיים רק לקב הנקי והטהור, לכן שעור חלה הוא קב אחד, כי בית שמאי הם בסוד גבורה המצמצמת לקבל קב נקי. ולבית הלל צריך שני קבים לסמל גם את הקב חרובים שהמלכות מקבלת כדלעיל, ונראה שהקב שממנו מפרישים חלה מסמל את השפעת הזכר ביחוד שמשפיע ק"ב אורות, ובתמורה המלכות מעלה מיין נוקבין את

הפרשת חלה. ולכן ההלכה כמו חכמים ששעור חלה חמשת רבעים קב, כי תוספת החמש מעלה את הקב מד' רבעים לה' רבעים, וזה סוד היחוד שמעלה את המלכות מאות ד' לאות ה'. ועוד רואים בענני הזה שאף על פי שהאריז"ל לא הזכיר כמעט מאמרי חז"ל ב'עץ חיים', בענני הקב האריז"ל להביא כמה מאמרי חז"ל, על ענני החלה, והקטע, ואדם רוצה בקב שלו וכו', ומבאר לדברינו שבסוד הזה טמון השפע שמקבלת המלכות בזמן היחוד, וימן הראוי להאריך בזה ולהוריד את האור לתורת הנגלה כדי לעורר את ההשפעה למלכות.

וכן נראה לבאר המשנה (שבת לא:): **על שלש עברות נשים מתות בשעת לדתו, על שאינן זהירות בנדה בחלה ובהדלקת הנר כיון שבזמן לדה קוצרים את השפעת היחוד, זה הזמן לבדק אם היתה הפרשת חלה כראוי.** וכן נר מסמל את היחוד, וכן שמירת הטהרה. ולכן חלה בגימטריא דם שמסמל את המיין נוקבין שעולים מבחינת דם שנעפר ונעשה חלב שהוא גם כן עם האותיות בגימטריא חלה, כמובא בזהר (יתרו פ:) שהשפעת החלב היא בבחינת מיין נוקבין השיכים ליסוד האשה, ולכן יפיה נר במקום זה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהשתלשל בגשמיות השם של מטת תינוק עריסה, לרמז שמי שרוצה לזכות לעריסה, צריך לקיים הכתוב שכתוב (במדבר טו, כ) "ראשית ערסתכם חלה תרימו".

וכן יש רמז בפסוק (ישעיה סו, ז) "בטרם תחיל ילדה בטרם יבוא חבל לה והמליטה זכר: מי שמע כזאת מי ראה כאלה היוחל ארץ ביום אחד אם יולד גוי פעם אחת כי חלה גם ילדה ציון את בנייה". היינו שהחבל לדה והלחץ, התבטל בזכות החלה שהפכה את החבל והלחץ לחלב, בסוד העלאת מיין נוקבין שדם נעפר ונעשה חלב להמתיק את הדינים. וכן רואים בפסוק הרבה את צירופי האותיות ח"ל של חב"ל וחל"ה, וכן חצ"י המיין נוקבין שעולים מלמטה למעלה נרמז ב"חלה גם ילדה ציון". וה"גם" באמצע בגימטריא חלה. ור"ת מלחמת גוג שמתמתקת יחד עם המתקת חבלי לדת משיח. וכן מובא בספר 'פרי חיים' (קאמרנא) ש"נח"ש [בגימטריא משיח], ר"ת נדה חלה נר שבת או נדה חלה ש"מן. דג' מצוות אלו מתקנות את חטא הנחש ומולידות את המשיח ברחמים. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שחל"ה ר"ת חלק לעולם הבא, ומבאר לדברינו שמצות חלה מקרבת את המעבר לעולם הבא שפלו טוב. וכן חלה נדה הדלקת הנר, ר"ת חנה המסמלת את אמא עלאה שהיא בסוד עולם הבא. וכן מובא ב'אבודרהם' שחנ"ה ר"ת חלה וסת הדלקה, דבג' דברים אלו מתקנים את חטא חנה.

מצינו בזהר (ויצא קנ) "גם יהו"ה העביר חטאתו לא תמות". ב"גם" הזה התכפר דוד, וזהו שעור של החלה, ארבעים ושלוש ביצים ותוספת חמש ביצה. ומבאר לדברינו דסוד הג"ם ביצים של הפרשת חלה, מסמל את העלאת מיין נוקבין לבחינת חלב, שממתיקה את דיני המלכות, ולכן ב"גם" הזה התכפר דוד. וכן "העביר חטאתו לא" ר"ת חל"ה. וכן ש"ד בא"ק בכ"ר מתחלף לג"ם. ובא"ת ב"ש מתחלף לק"ב כפי שבארנו סוד הקב ונקי. וכן האותיות לפני ש"ד הן ג"ר ר"ת ג' ראשונות. היינו שהשדים מתחברות לג' ספירות ראשונות ועולות למעלה. והוסיף הרה"ג ר' י. ב. שליט"א שהשתלשל בשמו של מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א אותיות ק"ב נק"י, ועוד ס"י כמנין שבעים המסמל את המלכות. ושם ספריו 'דרך אמונה' בגימטריא קב, והרבנית בת שבע זצ"ל עסקה הרבה במצות הפרשת חלה להמשיך ישועות לבנות ישראל. וכן קב נקי בגימטריא הארון, או ארונה שממנו קנה דוד את מקום המקדש ששם היחוד העליון. וזו גם הגימטריא של אהרון, שקשור למצות

חלה, כפי שחז"ל קוראים לה **חלת אהרון**. וכן האות ס' מרמזת על **העגול** שהוא סוד החלה, וכפי שמובא בספר 'הפתיח והקבלה' (ויקרא ח, כו) **לחם הנקרא עגה** הוא על צורה העגולית שבה, כבמתניתין עג עגה, והיא רשימה עגולית כמו עגה. וכן כפר לחם אחת תרגם יונתן בן עוזיאל עגול דלחם. ומה שנקרא בפי רבותינו גלגל בחמים, עיסה מגלגלת.

וכן מובא בספר 'הלכות גדולות' (חלה ה) ששעור חלה מ"ג ביצים וחמש ביצה הוא עמר שהיה השעור שקבלו בני ישראל מן במדבר לכל אחד כל יום, ומשם לומדים את הדין של חלה. ומצינו שהמן היה בבחינת חלב אם ובבחינת דבש, כמו שכתוב (שמות טז, לא) **"כצפיחת בדבש"**. וכן מצינו ב"רש"י (במדבר יא, ח) **"כטעם לשד השמן"** רבותינו פירושו לשון שדים. וכן מובא ב'ספרי' (בהעלותך יא, ח) **מה דד זה עקר לתינוק, והכל טפל, כך היה המן עקר לישראל, והכל טפל לו, מה הדד הזה אפלו תינוק יונק הימנו כל היום אין מזיקו, כך המן, אפלו ישראל אוכלו כל היום אין מזיקו.** וכן מצינו בגמרא (יומא עה.) **מה שד זה תינוק טועם בו כמה טעמים אף המן.** וכן מובא ב'ספרי' (בהעלותך יא, ה) **אמר ר' שמעון מפני מה המן משתנה לכל דבר חוץ מאלו [קשואים, אבטיחים, חציר בצלים ושומים], מפני שהם קשים למיניקות, אומרים לאשה אל תאכלי שום ובצל מפני התינוק.**

כתוב (שמות כג, יט, וכן לד, כו) **"ראשית בכורי אדמתך תביא בית הוי"ה אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו"**. נראה דלכן התורה הסמיכה בג' מקומות את מצות בכורים לאסור בשר בחלב. כיון שמצות חלה היא בכורים של התבואה, ובארנו במאמר 'חשמל דם' שאסור בשר בחלב פוגם ביסוד שבמלכות. וכן מצות בכורים נעשית דרך הטנא המסמל את היסוד שבמלכות. והתורה מרמזת שצריך לקדש את היסוד שבמלכות על ידי מצות בכורים שכוללת את מצות חלה, ואסור בשר בחלב, דמצוות אלו מקדשות את היסוד שבמלכות. וכן מצינו בזהר (משפטים קכד:) שמקשר בין מצות בכורים לאסור בשר בחלב, שבשני הענינים דוחים את הסטרא אחרא מהדרגות התחתונות. וכן **"ראשית בכורי אדמתך"** ר"ת **בא"ר** המסמלת את היסוד שבמלכות כדבארנו במאמר שם. וכן מצינו בזהר (משפטים קכד:) **"לא תבשל גדי בחלב אמו"** שלא לערב דבר תחתון בעליון, שלא ינק הצד החיצון מהצד הפנימי, זה שלחוץ מהצד הטמא וזה שלפנים בצד קדוש. רואים שבשול בשר בחלב נותן וניקה לדרגות התחתונות מהדרגות העליונות, וכן מובא בהמשך הזהר שם שהפתוב מסמך את מצות בכורים לאסור בשר בחלב, (שמות כג, יט) **"ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו"**. דגם במצות בכורים דוחים את הדרגות התחתונות שלא ינקו מהקדשה ומהדרגות העליונות. לכן מזכירים בבכורים את לבן הארמי, כדי לדחות אותו לחוץ. ומבאר לדברינו שענינים אלו מקדשים את היסוד שבמלכות בבחינת 'דם נעקר ונעשה חלב' וכפי שמובא בלק"ת להאריז"ל (תבא ע' רעט) **מצות הבכורים הוא סוד חזרת אורות הנוקבא לחסד שהוא פהן.** ורואים שמצוות אלו מעלות את המלכות לבחינת החסדים שגורמים בחלב. **וכן** מצינו לשון חלה על דם, כמובא בגמרא (מגילה טו.) **"ותתחלחל" רב אמר שפרסה נדה.** ומצינו בגמרא (סוטה כ:) **למימרא דבעיותא מרפיא, אין דכתיב "ותתחלחל המלכה מאד" ואמר רב שפרסה נדה, והא אגן תנן חרדה מסלקת דמים פחדא צמית בעיותא מרפיא.** ורואים שישנן שתי בחינות בחלחלה, יש סוד שמביא דם ויש סוד שעוצר את הדם. ויתכן שיש כאן רמז לדברינו שישנן שתי בחינות בהפרשת חלה; יש

בחינה של דם, ויש בחינה שעוצרת את הדם על ידי שדם נעפר ונעשה חלב. וכן רואים שהשתלשלו גזרות של חז"ל שאדם יפריש פעמים חלה, כמובא במשנה (חלה ד, ח) **שתי חלות, אחת לאור ואחת לפהו. של אור יש לה שעור, ושל פהו אין לה שעור.**

והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שפרשת חלה מופיעה בפרשת שלח בעלית שישי שמסמל את היסוד. ונראה דלכן הענין כתוב בפרשת שלח אחרי חטא המרגלים, כי המרגלים פגמו את ארץ ישראל שהיא בסוד חלה, כפי שבארנו מדוע ארץ ישראל זבת חלב ודבש. כי היא בחינת מלכות שעולה למקום החלב והדבש. וכן מצינו במדרש (ילקוט במדבר תשמז) **קבל עליך עד שלא תבא אל הארץ שכשתבוא אל הארץ להפריש חלה שבזכות שתקבל עליך אתה בא אל הארץ. יכול כיון שבאו יהו חבין להפריש בחלה בחוזה לארץ, אמרת לא אמרתי אלא אשר אני מביא אתכם שמה, שמה אתם חבין להפריש חלה ולא בחוזה לארץ. תניא אלו נאמר וכי תבאו הייתי אומר משעה שנכנסו לה ב' או שלשה מרגלים, תלמוד לומר "בבואכם" בביאת פלכם אמרתי ולא בביאת מקצתכם.** ורואים שהפניסה לארץ ישראל הביאה את קיום מצות חלה. וכן מצינו בירושלמי על המרגלים, (תענית כג:) **"וישבו מתור הארץ מקץ ארבעים יום: וילכו ויבאו אל משה ואל אהרן וגו'" אתון אשפחינו עסיקין בהלכות חלה וערלה, אמרו להו לארץ אין אתם נכנסין ואתם עסוקין בהלכות חלה וערלה מיד "ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו".**

ורואים שמשה ואהרן עסקו במצות חלה בזמן חטא המרגלים, לרמוז שהפוגם בארץ ישראל פוגם במצות חלה. **וכן** מצינו (יהושע טו, נח) שיש עיר בנחלת יהודה בשם **חלחול**. ויהודה הוא מלכות. וכן הלחיים הן דפנות הפה המסמלים את המלכות. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א ששרש אותיות ח"ל נמצא ברח"ל ובלח"ם המסמלים את המלכות, וב"אשת חיל", כי חיל פרושו ממון שהוא האור של היסוד שבמלכות כפי שבארנו במאמר 'חשמל דם'. וכן יסוד המלכות נמשל לנחל שיש בו אותיות ח"ל. ובש"ס כשאומרים **ח"ל חלורת**, היינו שקורה משהו בגשמיות, וחלה קדשה חדשה, או מציאות חדשה בגשמיות, כי המשג חלות שיף לבחינת הנוקבא לדרגה התחתונה, וכשחל משהו זה חל בעולם העשיה הגשמי שהוא בחינת מלכות שנמשלה לנקבה. ומכאן גם השרש **חל, חלון, חלול** לסמל דבר שאין בו קדשה ושיף לדרגה התחתונה. וכפי ששמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שחל הוא ההפך מלח, כי חל הוא היבש ביותר שאין בו שום לחלוחית, ההפך מלח. ומבאר לדברינו שיש שתי דרגות ביסוד המלכות; יש דרגה תחתונה של **ח"ל וחבלי לדה**, שבהם הח' קודמת לל', וכשהדם נעפר ונעשה חלב נעשה **ל"ח** בסוד **לוחות** הברית שהיו אבני שיש שהם **מים**, כי בקדשה יש לחלוחית כמו הלוחות, ובו הל' קודמת לח', ומכאן הלשון לצפות וליחל לישועה, כי שרש הישועות בא מציון מיסוד המלכות מהדרגה הגבוהה בה הל' קודמת לח'. וכאן גם שרש המחילה והחמלה. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שאדם רוצה בקב שלו יש בו אותיות **שלוק**, או באפן אחר **בקב שלו מתשע** אותיות **מבושל** שהם בחינת לח, שעדיפים מחברו שמרמז על **חרוב ויבש**. וכן השתלשל בגשמיות השם **חול** ר"ת **חויץ לארץ**, שמסמל את הפך הקדשה של ארץ ישראל. וכן רואים במדבריות שהכל חל, הרים מחל, עמקים מחל, דהמדבר הוא מקום משכן הסטרא אחרא והקלפות, כמובא בזהר (פקודי רלו-), וכיון שחל הוא הדבר החמרי ביותר, מתאים לסטרא אחרא לשכן שם. וכן הכתוב (שמות לב, יא) **"ויחל משה את פני ה' אלהיו". ויחל לשון חל.** שבקש משה מהקדוש ברוך הוא שישלח לישראל, בגלל החול

והגוף שגֵרמו את החטא. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהשתלשל בגשמיית בגוף האדם בפי הטבעת אבר ושמו חלחולת, לרמז על בחינת הח"ל ששייכת לחיצונים שיונקים משם.

חלות דבש קשורים למצות הפרשת חלה.

וכן השתלשל ענין חלות דבש, והוצאת הדבש מהפורת נקראת בכתוב (שופטים יד, ט) **"רדה הדבש"** כמו **רדית** החלות מהתנור, וכן **פורת** שהיא **בית** הדבורים, מרמזת על **בית כור** של תבואה. וקבוצת דבורים נקראת **נחילי** דבורים. וכמו שהחלה של הלחם **משביעה** את האדם, כך מצינו שדבש **משביע** את האדם, כמו שכתוב (תהלים פא, יז) **"ומצור דבש אשביעך"**, וכן כתוב (משלי כה, טז) **"דבש מצאת אכל דבש פן תשבֵענו והקאתו"**.

וכן דבש בגימטריא **אשה**, וכן ארץ ישראל שהיא בחינת מלכות נקראת **"ארץ זבת חלב ודבש"**, והזיבה מסמלת את **זיבת** הדם שנגעפר ונעשה חלב. ולכן חלב אם הוא בבחינת דבש. כמו שכתוב (דברים לב, יג) **"וינקהו דבש מסלע"**, ורואים שהנקה היא בחינת דבש. וכן מצינו במדרש (שמ"ר כג, ח) שבנות ישראל היו יולדות במצרים בשדה, והקב"ה האכיל את התינוקות חלב ודבש. וכן **ב' ש"דים** נרמזות ב**דבש**. וכן הכתוב (דברים לב, יג) **"וינקהו דבש מסלע"** ר"ת **ד"ם** לרמז שהדבש הוא בחינת דם שנגעפר ונעשה חלב. וכמו שהדבש הוא דבר שיוצא מהטמא להיות טהור, כך במלכות שהיא **אשה** בגימטריא **דבש** יש שתי דרגות; יש בחינת **דבש** שהוא בגימטריא **ערלה** שהוא מאכלו של הנחש, כמובא בזהר (תיקונים עח:). ולכן שמו של הנחש **פתן** אותיות **נפת** שהוא כנוי לדבש, ויש דבש שעולה למעלה להיות חלב. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' א. ה. שליט"א).

וכן הדבש הוא **טהור שיוצא מטמא** ומרמז על עליה בדרגה שיש בתכונתו. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שכתוב אצל שמשון על הדבש **"מעז יצא מתוק"** לרמז שהוא בבחינת הטהור שיוצא מהטמא. וכן חז"ל קוראים לדבש שהתקלקל **דבש שהדביש**, היינו שעדין יש לו שם דבש, לרמז שיש דרגות בדבש, וגם כשהתקלקל עדין שם דבש עליו. וכן מצינו בבבלייתא דקטרת **תני בר קפרא** אלו היה נותן בה קורטוב של דבש. אין אדם יכול לעמוד מפני ריחה. ולמה אין מערבין בה דבש מפני שהתורה אמרה **פי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה'**. ורואים שהדבש מסגל להוציא טהור מטמא, שזה ענינה של הקטרת שהופכת את הרע לטוב, וקורטוב מרמז שהוא יכול להפוך גם את הקור שמסמל את עמלק לטוב. כידוע שחלבנה בגימטריא **המן**, והקטרת הופכת גם את עמלק ומוציא ממנו את הניצוצות הטובים שבו. וכן על הפסוק שנגמר על המן (שמות טז, לא) **"כצפיחת בדבש"** מתרגם אונקלוס **פאסקריטון בדבש**. ורואים לשון דומה לקורטוב של דבש. אף על פי שהמשמעות כאן אחרת משם, ומבאר על פי דברינו שהמן היה בסוד הדרגה הגבוהה של הדבש והחלב. וכן הגמרא על **אדם רוצה בקב שלו** שבארנו שזה הסוד של שעור קב בחלה, מדבר שם על כך שאדם רוצה דוקא את קב הפרות שלו בגלל מתיקותם המיוחדת, ורואים שענין הקב שלו נאמר על מתיקות הפרות שהיא סוד הדבש שבפרות שיש בו סוד הקב שבחלה. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א ש**פורת** נרמזת בנסח התפלה, ו**כרות** עמו הברית לתת את ארץ הכנעני החתי האמרי והפרזי והיבוסים והגרנשי לתת לזרעו. כי הוצאת הארץ **זבת חלב ודבש מידי השבעה עממין**, היא בחינת הוצאת הטהור מהטמא כמו הדבש.

והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שדבש נקרא באידיש **האניק**, ומרמז על **הנקה**. וכן פתוב (תהילים פא, יז) **"ומצור דבש אשביעך"**. דבש שיך למלכות, והמלכות היא בחינת אבן וסלע. כמו שכתוב (תהילים קיח, כב) **"אבן מאסו הבונים"**. וכן פתוב (ישעי' כח, טז) **"הנני יסד בציון אבן"**. וכן **דב"ש** מרמז בפתוב (תהילים עב, כ) **"דוד בן ישי"** בדלוג ג' אותיות, וכן הפתוב (משלי א, א) **"שלמה בן דוד"** ר"ת **דב"ש**. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שדוד בת שבע ר"ת **דב"ש** וס"ת **דע"ת** המסמלת את היחוד. וכן **דוד בת שבע** בגימטריא **שלום בית**. והוסיף הרה"ג ר' ד. הנה שליט"א שזבת מרמז על בת שבע, ז' בת. והוסיף הרה"ג ר' יעקב צייגור שליט"א שדבש וחלב עם האותיות בגימטריא **משיח**, וכפי שמצינו בגמרא (חגיגה ג.) שדורשת את הפסוק **"דבש וחלב תחת לשונך"** על סודות התורה. וכן **לשון** בגימטריא **דוד בן ישי** או שם **שפ"ו** שבו תלויה הגאולה. וכן מצינו במדרש (שיה"ר א, יט) **מה דבש וחלב כשמערבים זה בזה אין מזיקין הגוף כד דברי תורה שונאמר "רפאות תהי לשרך", כי חיים הם למוצאיהם"**. ורואים שדבש הוא מועיל ומרפא כשהוא מערב עם חלב, וכפי שבארנו שהדבש עלה לדרגת החלב, ולבחינה זו נמשלה התורה.

וכן מצינו שירבעם שלח מנחה לנביא **"בקבק דבש"**, ורמז לו על השפעת המיין נוקבין של המלכות שהיא בסוד דבש, ומקבלת ב' פעמים **ק"ב** שגמרמז **בבקב"ק**. כמו שכתוב (מ"א יד, א) **"בעת ההיא חלה אביה בן ירבעם: ויאמר ירבעם לאשתו קומי נא והשתנית ולא ידעו כי אתי אשת ירבעם והלכת שלה הנה שם אחיה הנביא הוא דבר עלי למלך על העם הזה: ולקחת בידך עשרה לחם ונקדים ובקבק דבש ובאת אליו הוא יגיד לך מה יהיה לנער"**.

וכן כשנבא רמיהו הנביא בציון על חרבן המלכות, ה' אמר לו לקנות **בקב"ק**, ולשברו לסמל את שבירת השפעת ב' פעמים **ק"ב** שגמרמז **בבקב"ק** בזמן החרבון, כמו שכתוב (ירמיה יט, א) **"כה אמר ה' הלוך וקנית בקבק יוצר חרש ומזקני העם ומזקני הפהנים: ויצאת אל גיא בן הנם אשר פתח שער החרסית וקראת שם את הדברים אשר אדבר אליך: ואמרת שמעו דבר ה' מלכי יהודה וישיבי ירושלם כה אמר ה' צבאות אלהי ישראל הנני מביא רעה על המקום הזה אשר כל שמעה תצלנה אזניו: יען אשר עזבני וינפרו את המקום הזה ויקטרו בו לאלהים אחרים אשר לא ידעום הפה ואבותיהם ומלכי יהודה ומלאו את המקום הזה דם נקים: ובנו את במות הבעל לשרף את בנייהם באש עלות לבעל אשר לא צויתי ולא דברתי ולא עלתה על לבי: לכן הנה ימים באים נאם ה' ולא יקרא למקום הזה עוד התפת וגיא בן הנם כי אם גיא ההרגה: ובקתי את עצת יהודה וירושלם במקום הזה והפלתים בחרב לפני איביהם וביד מבקשי נפשם ונתתי את נבלתם למאכל לעוף השמים ולבהמת הארץ: ושמתי את העיר הזאת לשמה ולשרקה כל עבר עליה ישם וישרק על כל מפתה: והאכלתים את בשר בנייהם ואת בשר בנותיהם ואיש בשר רעהו יאכלו במצור ובמצוק אשר יציקו להם איביהם ומבקשי נפשם: ושברת הבקבק לעיני האנשים ההלכים אותך: ואמרת אליהם כה אמר ה' צבאות ככה אשבר את העם הזה ואת העיר הזאת כאשר ישבר את כלי היוצר אשר לא יוכל להרפה עוד ובתפת יקברו מאין מקום לקבור"**. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' א. ה. שליט"א).

אַבְרָהָם עָלָה בְּרָחִים אָמוּ לְמַעַלָה לְמָקוֹם הַדְּדִים.

בְּסֵפֶר 'שְׁבֹט מוֹסֵר' מוּבָא מִדְּרַשׁ (פֶּרֶק נ"ב): לְפָנֵי שְׁנוּלֵד אַבְרָהָם אָבִינוּ חָזָה נִמְרֹד בְּכוֹכְבִים שְׁיֹלֵד יֵלֵד שְׁיַעֲמֵד נִגְדוּ, וְגָזַר לְהַרְגֵּ אֶת כָּל הַבְּנִים הַזְּכָרִים שְׁיֹלְדוּ, וְהָרַג שְׁבַעִים אֱלֹף זְכָרִים. וְה' עָשָׂה נֶס לְאִשְׁתֵּ תַרְח שְׁאַבְרָהָם עָלָה בְּבֶטֶן מִתַּחַת לְחֻזָּה, וְהוּלֵד לֹא הָיָה נֶכֶד וְכֵן נִצַּל אַבְרָהָם. נִרְאָה שֶׁהַשְׁתַּלְשֵׁל הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה לְרַמֵּז עַל הַחֲסִדִים שֶׁל אַבְרָהָם שְׁמִמְתִּיקִים אֶת הַגְּבוּרוֹת בְּסוּד הַעֲלִיָּה בְּרָחִים מִלְמַטָּה לְמַעַלָה לְמָקוֹם הַדְּדִים. וְעוֹד מְסַפֵּר שֶׁם שֶׁהַמְּלֵאךְ גְּבִרְיָאֵל הֵנִיק אֶת אַבְרָהָם מֵאַצְבָּעוֹ אַחֲרֵי שְׁאָמוּ הוֹלִידָה אוֹתוֹ בְּמַעֲרָה וְהַשְׂאִירָה אוֹתוֹ לְבֵד מִפְּחַד נִמְרֹד. וְכֵן שֶׁם אָמוּ שֶׁל אַבְרָהָם הָיָה אֲמַתְלָאִי, בְּבַחֲיַת נְדָה שְׁנוֹתְנַת אֲמַתְלָא מְדוּעַ אֵינָה נְדָה, כְּפִי שֶׁהַשְׁתַּלְשֵׁל בְּמִדְּרַשׁ שֶׁם שְׁנוֹתְנָה אֲמַתְלָא שֶׁהִיא חוֹלָה כְּשֶׁחֲשֻׁדוּהָ שֶׁהִיא מַעֲבֵרַת עִם אַבְרָהָם וְרָצוּ לְהַרְגוֹ, וְכֵן מִצִּינוּ בְּגִמְרָא (ב"ב זא.). **אָמַר רַב חֲנַן בַּר רַבָּא אָמַר רַב, אֵימִיָּה דְאַבְרָהָם אֲמַתְלָאִי בַת כְּרַנְבוּ. אֵימִיָּה דְהֶמֶן אֲמַתְלָאִי בַת עוֹרְבַתָּא. וְסִימְנִיד טַמָּא טַמָּא, טַהוֹר טַהוֹר.** נִרְאָה דֵּהֶשֶׁם אֲמַתְלָאִי מְרַמֵּז עַל לְאָה הַמְּסַמְלֶת אֶת אִמָּא עֲלָאָה שֶׁהִיא בְּבַחֲיַת דְדִים, וְאָף עַל פִּי שֶׁכְּרַנְבוּ וְעוֹרַב הֵם אוֹתוֹ גִּימְטְרִיא, הַהֲבֵדֵל בֵּין שְׂרַשׁ אַבְרָהָם לְשְׂרַשׁ הֶמֶן, הוּא שְׁאַבְרָהָם בָּא מֵאַמַּתְלָאִי בַת כְּרַנְבוּ מִלְשׁוֹן כְּנֻרַת הַמְּרַמְזֵת עַל מִין טַהוֹר הַיּוֹצֵא מִן הַטַּמָּא, וְכֵן כְּרַנְבוּ מְרַמֵּז עַל צֵאן שְׁנֹקְרָאִים כְּרִים, כְּמוּבָא בְּרַשְׁב"ם שֶׁם. וְאַמַּתְלָאִי בַת עוֹרְבַתָּא מְרַמְזֵת עַל הָעוֹרַב שֶׁהוּא מִין טַמָּא שְׂאִין לוֹ תְּקוּן. וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַגְּלוּלִים' לְהָאֲרִיז"ל (לח) שֶׁתַּרְח הַזְּדוּג עִם אִשְׁתּוֹ כְּשֶׁהִיָּתָה נְדָה, וּמְזוּוּג זֶה נוֹלֵד אַבְרָהָם. וְעִין בְּשַׁעַר הַפְּסוּקִים' (אִיּוֹב רע) שֶׁתַּרְח אָנֹס אֶת אִשְׁתּוֹ, וְרוֹאִים שֶׁהִיָּתָה שֶׁם אֲמַתְלָא לְטַהַר אֶת הַזְּוִיג בְּגִלְל טַעֲנַת אוֹנֵס. וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַפְּסוּקִים' לְהָאֲרִיז"ל (אִיּוֹב רע) שְׂאִיּוֹב הָיָה גִלְגוּל תַּרְח אָבִי אַבְרָהָם, וְאִשְׁתּוֹ דִּינָה בַת לְאָה הִיָּתָה גִלְגוּל אֲמַתְלָאִי אָמוּ שֶׁל אַבְרָהָם. וְשִׁמְעֵתִי מֵהַרְה"ג ר' יוֹסֵף גְּרִינְטֵר שְׁלִיט"א שְׁדִינָה אוֹתִיּוֹת נִידָה. כִּי הִיא בָּאָה לְתַקֵּן אֶת הַגְּלוּל הַקּוֹדֵם שְׁנוֹבְעֵלָה כְּשֶׁהִיָּתָה נְדָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁאַבְרָהָם הָיָה הַפְּטוֹר רָחֵם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל עִם יִשְׂרָאֵל, לְכֵן הַשְׁתַּלְשֵׁל בְּלִדְתוֹ הַעֲנֵן שֶׁל אוֹנֵס רַחֲמָנָא פְּטָרִיָּה. וְכֵן הַשְׁתַּלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת מֵאֲכַל הַפְּטָרִיּוֹת שְׁגִדְלִים מֵהָאוֹר וְלֹא רַק מֵהָאֲדָמָה, לְרַמֵּז שֶׁהֵם בְּחִיַּת הַפְּטוֹר הָרֵאשׁוֹן שְׁמַקְבֵּל כַּחוֹ מֵהַשְּׁמַיִם, כִּי הִינִיקָה מֵהָאֲרֵץ מְסַמְלֶת אֶת קְבֵלַת הַכַּח מִמִּי שְׁקָדֵם לוֹ, מֵה שְׂאִין כֵּן הִינִיקָה מֵהָאוֹר מְסַמְלֶת יְצִירָה שֶׁל דְּבַר חֲדָשׁ מֵהַשְּׁמַיִם.

וְכֵן מִצִּינוּ בְּמִדְּרַשׁ (בַּמְדַּב"ר יט, א) **"מִי יִתֵּן טַהוֹר מִטַּמָּא לֹא אֶחָד" כְּגוֹן אַבְרָהָם מִתַּרְח.** וְרוֹאִים שְׁאַבְרָהָם שְׂיַצֵּא מִתַּרְח הוּא בְּחִיַּת הַדְּבַשׁ הַטַּהוֹר שְׂיּוֹצֵא מֵהַטַּמָּא, וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ שְׁאַבְרָהָם עָלָה לְמָקוֹם הַחֵלֶב, בְּסוּד דָּם נֶעֱכַר וְנִעְשָׂה חֵלֶב, שֶׁהוּא טַהוֹר הַיּוֹצֵא מֵהַטַּמָּא. וְכֵן רוֹאִים שֶׁם בְּמִדְּרַשׁ דְּמִיּוֹן בֵּין נִמְרֹד לְפָרְעָה, שְׁשִׁנְיָהֶם גָּזְרוּ לְהַרְגֵּ אֶת הַתִּינּוֹקוֹת הַזְּכָרִים, וְשִׁנְיָהֶם עָשׂוּ עֲצָמָם לְאֵלוֹהַ, וְכִמוֹ שְׁאַבְרָהָם נִצַּח אֶת נִמְרֹד כִּף מִשָּׁה נִצַּח אֶת פָּרְעָה, וּבִאֵר הַרְה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שְׁכִיּוֹן שְׁפָרְעָה הָיָה גִלְגוּל נִמְרֹד, לְכֵן חָזְרוּ עַל עֲצָמָם הַפְּרִטִים, כְּמוּבָא בְּסֵפֶר הַלְּקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (נח מא) **מִי הָיָה פָּרְעָה, נִמְרֹד. וְכִמוֹ שְׁאָמַר שֶׁם "הִבָּה נִבְנָה לָנוּ עִיר", כִּף אָמַר פֶּה "הִבָּה נִתְחַכְמָה לוֹ".**

וְהַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א בָּאֵר בְּאֵפֶן אַחַר שְׁעֵבוּדַת אַבְרָהָם כָּל יְמֵי חַיָּו הִיָּתָה לְמַצָּא אֲמַתְלָא שְׂאֲנָשִׁים יְבָרְכוּ אֶת ה', וְנָתַן לְאֲנָשִׁים לְאֲכַל וְלִשְׁתּוֹת כְּדִי שִׁיְהִיָּה כְּרַנְבוּ אוֹתִיּוֹת נְבָרְכוּ, מֵאִידֵךְ הֶמֶן חֲפֵשׁ אֲמַתְלָא לְהַשְׁמִיד וְלְהַרוֹג וְלֵאבֹד כְּמוֹ עוֹרְבַתָּא, דְּהָעוֹרַב מִדְּתוֹ אֲכֻזְרִיּוֹת, כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (עִירוּבִין כב.) שֶׁהָעוֹרַב אֲכֻזְרִי עַל בְּנָיו וְעַל בְּנֵי בֵּיתוֹ, וְכֵן

העורב הוא שקרן, כמובא בגמרא (גיטין מה.) **עורבא שיקרא**, ויש לשון במדרש ('אוצר המדרשים' - אייזנשטיין ע' לה) שהעורב הוא רשע וגנב ומזיק.

מצינו בזהר (אחרי טו) **אמר רבי אבא, לא גלו ישראל מארצם עד שכפרו בקדוש ברוך הוא, שכתוב "אין לנו חלק בדוד ולא נחלה בן ישי".** רואים שעם ישראל יצא לגלות בגלל שזלזלו ב"חלק בדוד" וב"נחלה בן ישי", ויגאלו כשיבקשו את דוד בן ישי שהוא בסוד חלק ונחלה.

סוד הלוז הוא בחינת חלה.

מצינו במדרש (תנחומא נח א) היא טמאה חלתו של עולם תנתן לה מצות חלה. רואים שהעפר של כל העולם הוא בבחינת הבצק של ה', ובריאת אדם הראשון היתה בבחינת הפרשת חלה על ידי ה'. ומבאר לדברינו כיון ששרש נשמתם של אדם דוד משיח הוא מעולם אדם קדמון, שהוא נקדת אבן השתיה ששם היסוד שבמלכות שהוא בסוד חלה, לכן השרש הזה נקרא חלתו של עולם. וכן חלה בא"ק בכ"ר נפ"ש שהיא בבחינת דם ומסמלת את נקדת המלכות שבאבן השתיה, ולכן חלה בגימטריא דם, כי היא מסמלת את דם הנפש של העולם. וכן מצינו שחלה היא בחינת הראש של הבצק, כמו שכתוב (במדבר טו, ט) **"ראשית ערסתכם חלה תרימו"**. וכן אדם הראשון היה ראש ליצורים.

וכן בארנו במאמר 'חשמל מטה' שאבן השתיה היא בחינת עצם הלוז של העולם שאינה נפגמת, ומשם יתחדש העולם לעתיד לבא, ומובא ברמ"ע מפאנו ('יונת אלם' א, י) **כשם שיש לוז לגוף ישנו גם כן לנפש רוח ונשמה, וממנו יקח לחלק חברו בהבראו. והנה לוז בגימטריא חלה, שזמן הרמתה משתגלגל בחטים.** ורואים שסוד הלוז הוא בחינת חלה, כפי שבארנו שנקדת אבן השתיה ששם שרש נשמות אדם דוד משיח היא בחינת סוד הנוקבא שהוא בסוד חלה. ולכן עצם הלוז נרמזת באדם בערף במקום הדעת, כפי שבארנו שהפרשת חלה מעלה אותה למעלה דרך היסוד, וכמו שהיא עולה למקום הדדים, היא יכולה לעלות בזמן היחוד עד הדעת שבערף, כי היסוד עולה לדעת כידוע. לכן מצות חלה ששיכת לנוקבא היא בגימטריא לוז ויש קשר בין סוד הנוקבא למקום הלוז בערף. וכן מצינו שהדדים נקראים בשיר השירים "שני עפרים" ויש רמז שהם קשורים ללוז שנמצא בערף, כי החלה עולה לדדים, ועולה לדעת שבערף. וכן הפסוק שהבאנו על המתקת הלדה בסוד הפרשת חלה שעולה למקום החלב, (ישעיה סו, ז) **"בטרם תחיל ילדה בטרם יבוא חבל לה והמליטה זכר" ר"ת לוי"ז.** **וכן** מובא בספר 'בן איש חי' (שנה שנייה ויצא) **כתבו המקבילים יש עצם באדם שאינו נהנה משום אכילה, אלא רק מן סעדה רביעית דמוצאי שבת, ועצם זה נשאר קים בקבר ואין שולט בו רקבון, והוא נקרא נסכוי, וגם נקרא לוז.** ורואים שהלוז נהנה רק מסעדת מלוח מלכה שהיא סעדת דוד מלכא משיחא, וכפי שבארנו ששרש נשמת דוד מאבן השתיה ששם סוד הנוקבא שהוא הלוז של העולם. וכן מובא במדרש תלפיות' (ערך אדם) שחוט השדרה הוא בחינת נחש, וראש השדרה הוא עצם הלוז שצורתו כצורת ראש נחש, ורואים קשר בין הלוז לנחש, ודוד משיח ה' הוא בסוד נחש דקדשה כידוע שמשח בגימטריא נחש.

וכן מובא ב'לקוטי מוהר"ן' (פה) **שלשה שבועות שהם עשרים ואחד יום שבין המצרים, וכנגדו באילן לוז. בשביל זה נוהגין לאכל ביצה בסעדה המפסקת בתשעה באב, כי הביצה נגמרת בעשרים ואחד**

יום, כמאמר חכמינו, זכרונם לברכה תרנגולת מולדת לעשרים ואחד יום וכו', וכנגדו באילן לזו. ורואים שאילן הלז מסמל את תהליך בשול הביצה שמסמל את פעלת הרחם. וכן שעור חלה הוא ג"ם ביצים כמנין חל"ה.

וכן מה שהבאנו מהרמ"ע מפאנו שלזו בגימטריא חלה, שזמן הרמתה משתגלגל בחטים. נראה דיש כאן רמז שכשם שתחית המתים תהיה דרך הלז, כך סוד הגלגול בעולם הזה נעשה דרך הלז שנותן כח לנפש רוח נשמה להתגלגל. ולכן לזו בגימטריא חלה שמפרישים אותה כשמתגלגלת בחטים, לרמז שמשתמשים בלז לצדד הגלגולים. וכן בתחית המתים מצינו לשון גלגול מחילות, שמרמז על גלגול החלה, כמובא במדרש (תנחומא ויחי א) אמר רבי בשם רבי חלבו למה האבות מחבבין קבורת ארץ ישראל, שמתו ארץ ישראל חיו תחלה לימות המשיח וכו', אמר ליה רבי סימון אם כן הפסידו הצדיקים הקבורין בחוץ לארץ, אלא מה הקדוש ברוך הוא עושה, עושה להם מחילות בארץ, ועושה אותן כמערות הללו והן מתגלגלין ובאין עד שמוגיעין לארץ ישראל, כיון שמוגיעין לארץ ישראל הקדוש ברוך הוא נותן בהם רוח של חיים והן עומדין, שנאמר "והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת ישראל" ואחר כך "ונתתי רוחי בכם וחייתם". וכפי שמובא בספר 'הכתב והקבלה' (ויקרא ח, כו) לחם הנקרא עגה הוא על צורה העגולית שבה, כבמתניתין עג עגה, והיא רשימה עגולית כמו עגה. וכן כבר לחם אחת תרגם יונתן בן עוזיאל עגול דלחם. ומה שנקרא בפי רבותינו גלגל בחמים, עיסה מגלגלת הוא הנקרא בלשון מקרא חלה, גלגול הוא שם לדבר עגול וכדורי, שהעיסה בגמר לישתה עושים אותה עגול, ככה נקרא בלשון מקרא חלה, כלומר עיסה עגולית וכדורית הנעשה בגמר הלישה. ורואים שהשם חלה הוא מלשון גלגל.

וכן מצינו בגמרא (סוטה מו:) תניא היא לזו שצובעין בה תכלת, ומצינו בזוהר (שלה קעה:) זו התכלת היא סוד של דוד המלך, הגון שלה יוצא מדג שהולך בים כנרת. ולפי זה נראה לבאר את הירושלמי (שביעית יב:) רבי חי בר בא מתעגל בהדא אליסוס דטבריא. ומבאר ה'פני משה' מחוז של טבריא הנקרא פו, והיה מתעגל עצמו על הארץ מפני חבוב קדשת הארץ. נראה דרבי חי היא היתה לו כונה עמוקה לעשות לעצמו תקון שלא יצטרך לבא בגלגול, לכן הוא התגלגל על האדמה בטבריה ששם בחינת הלז, כיון שהגלגולים נעשים דרך הלז, ובזה שהוא מתגלגל על הלז הוא יוצא ידי חובת גלגול. וכן כנרת מרמזת על שרש הכנרת שמסמלת את הדבש.

וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ז ל (שופטים שנט) "ואולם לזו שם העיר לראשונה", פרוש שמה של לאה הראשונה שהיא לאה שבאצילות, נקרא לזו. ונקרא שם זה, לפי שפרשו חז"ל שיש עצם אחד במקום הנחת קשר של תפלין שאינו מתרקב לעולם, וממנו מתגדל גוף האדם לעתיד לבא, והעצם זה נקרא לזו. ולפי שלאה היא מאחורי ז"א, במקום הנחת קשר של תפלין, לזה נקראת לזו. ושרש דוד הוא מיהודה הבן של לאה כידוע.

וכן מובא ברמח"ל ('אוצרות רמח"ל' ע' רנא) שהכתל המערבי הוא בחינת לזו שבבית המקדש, באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לזו, ועליו יבנה הגוף בתחית המתים, ויש שם גם חלק מהנפש והיא הנקראת

הבלא דגרמי, וכן הוא בבית המקדש נשאר הכותל המערבי, והוא סוד זה הלזו שעליו יבנה הבנין לעתיד לבא, ואותה הקדשה השורה עליו נקראת הבלא דגרמי. וכן מובא ב'לקוטי הש"ס' להאריז"ל (יומא משאז"ל קדשה ראשונה קדשה לשעתה וקדשה לעתיד לבא, זה יובן במה שנתבאר אצלנו כי בכל מקום שהיה שם קדשה היא מנחת שם ושימו במקומה, וזה סוד שארז"ל שלא יזזה השכינה מכותל מערבי, וזה הוא כעין הבל דגרמי הנזכר בענין התחיה שהוא רשם אור הנשמה שהיתה בגוף ולכן נשארה גם כן הקדשה לעתיד לבא. ואף על פי שכל מקום המקדש נקרא לזו, כמו שכתוב (בראשית כח, יט) "ואולם לזו שם העיר לראשנה", זה משום ששם נמצאת אבן השתיה שהיא הלזו הפללי של כל העולם שממנה הושעת העולם. אבל הכתל הוא בחינת לזו שבלזו, היינו הלזו הפרטי של בית המקדש, ששם נשאר הרשימו של בית המקדש, ומשם יבנה מחדש. ושוב רואים שהלזו קשור לנקדת המלכות שהיא בצד מערב כידוע, ולכן השכינה שהיא מלכות אינה יזזה מכותל המערבי. וכן הוסיף האדמו"ר מקאמרא שליט"א שב' פעמים כותל בגימטריא בראשית המסמל את עצם הלזו שהוא נקדת הראשית. והוסיף הרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שהכתוב שנאמר על הכותל "אחר כתלנו" בגימטריא שתיה. לרמז שיש קשר בין הכותל הלזו הפרטי של בית המקדש, לאבן השתיה שהיא הלזו הפללי של כל העולם. והוסיף הרה"ג ר' ש. רייסקין שליט"א שכותל מערבי בגימטריא האבן השתיה. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שעצם הלזו שמה נסכוי, לרמז שבבית המקדש היא אבן השתיה ששונה את הנסכים. וכן מצינו שהלזו הוא בחינת אבן, כמו שכתוב (בראשית כח, יח) "וישכם יעקב בבקר ויקח את האבן אשר שם מראשיתו וישם אתה מצבה ויצק שמן על ראשה: ויקרא את שם המקום ההוא בית אל ואולם לזו שם העיר לראשנה". ומובא במרדכי (מועד קטן תתקלד והובא בש"ע אר"ח תקנה ג) יש בני אדם שמשמימין אבן תחת ראשם ליל ט' באב ורמז לדבר "ויקח מאבני המקום וגו'", ובית המקדש ראה, וחרבן ראה. היינו שה' רמז ליעקב שיש קשר בין האבן שהוא שם באחורי ראשו במקום עצם הלזו, למצב של החרבן, היינו שגם אחרי החרבן תשאר אבן הכתל המערבי שהיא בבחינת הלזו שנמצא באחורי הראש. ולכן זכר לזה אנו נוהגים לשים אבן במקום הלזו בליל תשעה באב, כדי להתחבר לאור הלזו שבכותל המערבי שממנו יבנה בית המקדש השלישי. וכן הכתוב (שם מח, ג) "נראה אלי בלזו" ר"ת אב"ן, לרמז על האבן שיעקב התקשר עמה בבחינת לזו.

המתקת מלחמת גוג ומגוג תלויה בסוד הדדים

שממתיקים את לדת משיח.

נראה לבאר המדרש (ילקוט יהושע ט) אמרה לפניו רבונו של עולם בשלשה חטאתי לפניך בגדה בחלה ובהדלקה, בשלשה מחול לי בחבל בחלון ובחומה. דרחב התפללה שבזכות חבל היא תתקן את החלה, ובזכות חלון היא תתקן החרב שהיא בחינת חלון שמאיר, ובזכות חומה היא תתקן את עון נדה, כי חומה היא מקיף כמו טהרת נדה שהמקנה הוא מקיף. וכן מצינו בענין דוד המלך שמקום הדדים נקרא בינה המסמלת את החצי העליון. כמובא בגמרא (ברכות י.) ינק משדי אמו ונסתפל בדדיה ואמר שירה, שנאמר, "ברכי נפשי

את ה', ואל תשפחי כל גמולך, מאי "כל גמולך", אמר רבי אבהו, שעשה לה דדים במקום בינה. ויש פאן רמז על דוד שהוא בבחינת דם שביסוד הנוקבא ששיך לחצי התחתון, ועולה למעלה למקום החד בסוד דם נעקר ונעשה חלב. לכן דוד אותיות ו' ד"ד, היינו שעולה דרך ה' שביסוד למקום החד. וכן דדים בגימטריא דוד דם. וכן נעקר ונעשה ר"ת נו"ן שמסמל את הבינה. וכן עבד עברי בגימטריא משית. ומצינו בגמרא (קידושין ז.) חלה שלש ועבד שלש אינו חיב להשלים חלה כל שש חיב להשלים, היינו שמתר לו להיות חלה חצי מהזמן.

וכן מובא בתרגום יונתן (במדבר יא, כז) שאלדד התנבא שמשה מת ויהושע מכניס. ומידד התנבא על השלו. ושניהם יחד התנבאו על גוג ומגוג. ונביא את לשונו. אלדד הנה מתנבאי ואמר הא משה מתכניש מן עלמא ויהושע בר נון משמש משריתא קאי מן בתריה, ומדבר עמא בית ישראל, ומיעל יתהון לארע פנענאי, ומחסין יתה להון. מידד הנה מתנבאי ואמר הא סלוי סלקין מן ימא וחפיין כל משריתא דישראל, ויהוי לעמא לתוקלא. ברם תריהון כחדא מתנבין ואמרין הא מלכא סליק מן ארעא דמגוג בסוף יומיא, ומכנש מלכין קטרי תגין ואפרכין לובשי שריוניו, וכל עממאי ישתמעון ליה ומסדרין קרבא בארעא דישראל על בני גלותא, ונפלין פגריהון על טוריא דארעא דישראל. נראה לבאר מדוע הם התנבאו על דברים אלה דוקא, דאלדד ומידד הם בסוד דדי אשה, כמובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (בהעלותך קט), והמתקת מלחמת גוג ומגוג תלויה בסוד הדדים שממתיקים את לדת משית. וזה הסוד של הגאולה בלח משה שמגלה את סודות התורה שהם סוד החלב, כמובא בזהר (תצא רעה). שמשה נקרא בעל תשובה, היינו שיש לו חבור לאמא עלאה שנקראת תשובה. וכן מובא ב'סדר הדורות' שמשה נולד בז' באדר ב' בשנה מעברת, ולפי זה התעברה יוכבד במשה ביום ז' בתשרי בעשרת ימי תשובה, ויום הכפורים בו יש חבור גבה לשמיני, הנה היום הג' בו נקלט הזרע. וכן מצינו ברש"י (שמות ב, י) "משיתהו" כתרגומו שחלתיה, הוא לשון הוצאה, כמשחל בניתא מחלבא, ושערה הנמשכת מהחלב, מרמזת על השפעת הים העליון שהוא בבחינת אמא שהשפעתה היא חלב, וכן השפעת התורה שמשה השפיע לעולם היא בבחינת חלב אם כמובא במדרש (ילקוט שיה"ש תתקצד) על הכתוב (משלי ה, יט) "דדיה ירוך בכל עת". וכן מצינו במדרש (תנחומא שמות יב) משה ואהרן שנאמר בהן "שני שדיך כשני עפרים תאומי צביה". וכן מצינו במדרש (בתי מדרשות א') "שני שדיך כשני עפרים וגו'", זה משה ואהרן, מה שדים הללו הודה של אשה כך היו משה ואהרן הודו של ישראל. מה השדים הללו הדרה של אשה כך היו משה ואהרן הדרו של ישראל. מה השדים הללו נויה של אשה כך היו משה ואהרן נוין של ישראל לכה נאמר "ואלה תולדת אהרן ומשה".

וכן מצינו בגמרא (ר"ה כה.) תנו רבנן למה לא נתפרשו שמותם של זקנים הללו שלא יאמר אדם פלוני כמשה ואהרן, פלוני כנדב ואביהוא, פלוני כאלדד ומידד. ורואים שרק משה ואהרן ונדב ואביהוא ואלדד ומידד נתפרשו שמותם, ומבאר לדברינו שרק בהם בחינת דדים שמתגלה החוצה לאחר ההמתקה של דם נעקר ונעשה חלב, כיון שהם הדרו והיופי של ישראל, מה שאין כן שאר השבעים זקנים שיכים לבחינת הדם לפני שנעשה חלב, כי מספר שבעים שבסנהדרין מסמל את המלכות שהיא בחינת דם, וכן שבעים הוא הגימטריא של יין שהוא בחינת דם, כמו שכתוב (משלי כג, לא) "אל תרא יין פי יתאדם". ובמלבי"ם שם לא תתאוה אל

היין מצד שאתה רואה שצבעו אדם, שזה מורה שהוא יין טוב, ומיטיב אל הדם שהוא הנפש החיוני. וכן מצינו שהיין נקרא בשם דם, כמו שכתוב (דברים לב, יד) "וְדָם עֵנָב תִּשְׁתֶּה חֶמְרָא". וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית ג, ו) שליון יש צבע אדם לרמז שהוא קשור לדם. וכפי שמצינו שהסנהדרין הם בחינת יין, כמוכא בגמרא (סנהדרין לו) "שָׂרְרָךְ אֵגוֹן הַסְהָר אֵל יַחְסֵר הַמְזֻג" וגו' שָׂרְרָךְ זֶה סְנֵהֲדֵרִין לָמָּה נִקְרָא שְׁמָה שָׂרְרָךְ שֶׁהיא יוֹשֶׁבֶת בְּטַבּוּרוֹ שֶׁל עוֹלָם, "אֵגוֹן" שֶׁהיא מְגִינָה עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, "הַסְהָר" שֶׁהיא דוֹמָה לַסְהָר, "אֵל יַחְסֵר הַמְזֻג" שֶׁאִם הוּצָרָךְ אֶחָד מֵהֶם לְצֵאת רוֹאִין אִם יֵשׁ עֲשָׂרִים וּשְׁלֹשָׁה כְּנֶגֶד סְנֵהֲדֵרִי קִטְנָה יוֹצֵא וְאִם לֹא אֵינוֹ יוֹצֵא. וכן מובא ברבנו בחיי (דברים א, יז), שהסנהדרין מסמלים את מדת הגבורה, "כִּי הַמְשַׁפֵּט לְאֱלֹהִים הוּא", ולכן הם חותכים את הדיו, דענינה של הגבורה הוא לחתך, ולכן הם יושבים בלשכת הגזית, מלשון חתוך. ומדת הגבורה היא בבחינת דם. וכן מצינו בגמרא (יומא יט.) שלשכת הגזית היתה בצד צפון של העזרה, וצד צפון מסמל את מדת הגבורה.

בְּמַגֵּלַת שִׁיר הַשִּׁירִים מְזַכָּרִים כָּל שִׁבְעַת הַמְּשָׁקִין

חוץ מדם.

מְצִינּוּ בַּמִּשְׁנָה (מכשירין ו, ד) שִׁבְעָה מְשָׁקִין הֵן, הַטֵּל, וְהַמִּים, וְהַיִּין, וְהַשָּׁמֶן, וְהַדָּם, וְהַחֶלֶב, וְדַבְּשׁ דְּבוּרִים. וְרוֹאִים דָּבָר פְּלֵא שֶׁבְּמַגֵּלַת שִׁיר הַשִּׁירִים שֶׁהיא בְּסוּד דוּדִי וְדוּדִיךְ, שֶׁמְרַמֵּז עַל מַדְרַגַת הַחֶלֶב הַגְּבוּהָה שֶׁבָּאָה מֵהַדָּדִים, מְזַכָּרִים כָּל שִׁבְעַת הַמְּשָׁקִין חוּץ מִדָּם, לְרַמֵּז שֶׁהַדָּם נֶעְכָּר וְנֹעֵשֶׂה חֶלֶב בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, וְכֵן הַדָּדִים הֵם סוּד שִׁירָה שֶׁל שִׁיר הַשִּׁירִים שֶׁל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד, כְּמוֹכָא בְּגִמְרָא, (ברכות י) יֵנֵק מִשְׁדֵּי אָמוֹ וְנִסְתַּכַּל בְּדַדִּיהָ וְאָמַר שִׁירָה, שֶׁנֶּאֱמַר, "בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת ה', וְאֵל תִּשְׁכַּחִי כָּל גְּמוּלָיו", מֵאִי "כָּל גְּמוּלָיו", אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, שֶׁעָשָׂה לָהּ דָּדִים בְּמִקוֹם בֵּינָה. כִּיִּן שֶׁשִּׁירָה בָּאָה כְּשִׁמְתַּחֲבָרִים לְבִינָה, כְּמוֹכָא בְּזֵהָר (תיקונים כח:) שֶׁבְּקָרִיעַת יַם סוּף הִיְתָה הָאָרֶז מֵהָעוֹלָם הַשָּׁמַיִם שֶׁמַּעַל הַטֵּבַע, וְזֶה סוּד הַכְּתוּב (שמות טו, א) "אֲזַי יִשִּׁיר" דְּ"אֲזַי" בְּגִמְטְרִיא ח'. וְכֵן רוֹאִים בְּשִׁיר הַשִּׁירִים שֶׁהַדְּבִשׁ מְזַכָּר יַחַד עִם הַחֶלֶב, (שיר השירים ד, יא) "נִפְתַּח תַּטְפָּנָה שְׁפֹתַיִךְ כִּלָּה דְּבִשׁ וְחֶלֶב תַּחַת לְשׁוֹנְךָ", וְכֵן רוֹאִים בְּשִׁיר הַשִּׁירִים שֶׁהַיִּין מְזַכָּר יַחַד עִם הַחֶלֶב, (שיר השירים ה, א) "שְׁתִּיתִי יַיִן עִם חֶלְבִי" כִּפִּי שֶׁבְּאַרְנוֹ שֶׁהַדְּבִשׁ עוֹלָה לְדַרְגַת הַחֶלֶב, וְכֵן הַיִּין מְרַמֵּז עַל הַדְּרָגָה הַנְּמוּכָה שֶׁצָּרִיךְ לְהַעֲלוֹת אוֹתוֹ לְמִקוֹם הַחֶלֶב. וְכֵן הַיִּין מְזַכָּר כְּדַרְגָה נְמוּכָה בְּיַחַס לְשָׁמֶן, (שיר השירים א, ב) "כִּי טוֹבִים דְּדִיךְ מֵיִין: לְרִיחַ שְׁמָנִיךְ טוֹבִים שְׁמֶן תּוֹרֵק שְׁמֶךְ", כִּי הַיִּין מְרַמֵּז עַל הַדְּרָגָה הַנְּמוּכָה בְּיַחַס לְשָׁמֶן שֶׁמְסַמֵּל אֶת הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה שֶׁשֵׁם מִקוֹם הַחֶלֶב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שֶׁיִּין שֶׁהַחֲמִיץ נִקְרָא חֶלְא. וְכֵן מְזַכָּרִים מִים בְּאֶפֶן כִּזָּה שֶׁהֵם אֵינָם יְכוּלִים לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה הַגְּדוּלָה שֶׁיֵּשׁ בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, (שיר השירים ח, ז) "מִים רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה", הַיִּינוֹ שֶׁשִּׁיר הַשִּׁירִים הוּא בְּדַרְגַת הַשָּׁמֶן וְהַחֶלֶב שֶׁמַּעַל הַמִּים. וְכֵן מְזַכָּר טֵל, פֶּעַם אַחַת בְּפָסוּק (שיר השירים ה, ב) "שְׂוֹאֲשֵׁי נִמְלֵא טֵל". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שֶׁלְכֵן דְּבוּרָה הַנְּבִיאָה אָמְרָה שִׁירָה, לְרַמֵּז שֶׁשִּׁירָה קְשִׁירָה לְבַחֲבִינַת הַחֶלֶב וְהַדְּבִשׁ שֶׁבָּא מֵהַדְּבוּרִים.

גַּמַּל הוּא מְלִשׁוֹן הַפְּתוּב "גַּמּוּלִי מַחְלָב עֵתִיקִי

מִשְׁדִּים".

שְׁמַעְתִּי מהרה"ג ר' א. ה. שליט"א שְׁגַמַּל מִתְחִיל בְּשֵׁרֶשׁ ג"ם שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא חֲלָה כְּדִלְעִיל, וַיֵּשׁ לוֹ דְבֻשֶׁת שְׁמֻרְמֻזַּת עַל הַדְּבֵשׁ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגַמְרָא ב"מ דף ל"ח: שֶׁהַדְּבֵשׁ שֶׁהִתְקַלְקַל מִשְׁמַשׁ לְרַפּוּאֵת הַפְּצָעִים שֶׁל הַגַּמַּל. וַעֲיִן בְּרִש"י (ישעי' ל, ו) שֶׁהֵשֵׁם "דְּבֻשֶׁת" הוּא בְּגַלְל שֶׁהַדְּבֵשׁ שֶׁהִתְקַלְקַל מִשְׁמַשׁ לְרַפּוּאֵת הַפְּצָעִים שֶׁל הַגַּמַּל. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף שְׁגַם שֵׁם נִקְבַּת הַגַּמַּל הוּא נֶאֱקָה מִשְׁרֵשׁ הַנִּקְחָה, וְכֵן צוּרַת הַדְּבֻשֶׁת כְּצוּרַת הַדְּדִים. וְכֵן בְּמִנְחָה שֶׁשָּׁלַח יַעֲקֹב לְעֵשָׂו, רַק בְּגַמְלִים כְּתוּב (בראשית לב, יז) "גַּמְלִים מִיְּנִיקוֹת". וְנִרְאֶה לְבָאֵר עַל פִּי הַזֶּהָר (תיקונים יד.) שֶׁגַּמַּל הוּא מְלִשׁוֹן הַפְּתוּב (ישעי' כח, ט) "גַּמּוּלִי מַחְלָב עֵתִיקִי מִשְׁדִּים". וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל' בְּשֵׁם הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁהַגַּמַּל נִקְרָא גַּמַּל מְלִשׁוֹן גַּמְלִיּוֹת חֶסֶד וּמְלִשׁוֹן שְׁלֵמוֹת כְּמוֹ "וַיִּגְדַּל הַיָּלֶד וַיִּגְמַל". וְכֵן גַּמַּל בְּגִימְטְרִיא חֶסֶד. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מִהֵרָה"ג ר' מ. פ. שליט"א שֶׁהַגַּמַּל מְרַמֵּז עַל גַּמְלִיּוֹת חֶסֶד יוֹתֵר מִהֶרְגִיל, וְכֵמוֹ שֶׁעֲשֵׂתָה רַבְקָה לְאַלְעִזָּר שְׁנִתְנָה גַם לְגַמְלִים לְשִׁתוֹת, יוֹתֵר מִמָּה שֶׁבִקֵּשׁ, הוּא בִקֵּשׁ שֶׁהִיא תִתֵּן לוֹ מְעַט מִיָּם, וְהִיא אִמְרָה (בראשית כד, יט) "גַּם לְגַמְלִיךָ אֲשָׂאֵב עַד אִם כֻּלּוֹ לְשִׁתְּךָ". תוֹסַפֶּת הַגַּם, וּמְבָאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהַגַּמַּל מְסַמֵּל אֶת הַחֶסֶדִים שֶׁמִּמֵּתִיקִים אֶת הַגְּבוּרוֹת בְּסוּד דָּם שֶׁנֶּעֱכַר וְנֶעֱשָׂה חֵלֶב, כְּמוֹ שֶׁאַבְרָהָם עָלָה בְּבֶטֶן אִמּוֹ לְמִקּוֹם הַחֵלֶב כְּדִלְעִיל. וְלָכֵן הַגַּמַּל מְסַמֵּל אֶת הַחֶסֶד שֶׁל רַבְקָה שֶׁבְּזָכוֹת זֶה הִיא נִלְקַחָה לְיִצְחָק, כִּי הִיא חֲנִיבַת שֶׁתִּהְיֶה לָּהּ תְּכוּנַת הַחֶסֶד שֶׁל הַגַּמַּל לְהַמְתִּיק אֶת הַגְּבוּרוֹת שֶׁל יִצְחָק. כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בראשית כד, יט) "גַּם לְגַמְלִיךָ אֲשָׂאֵב עַד אִם כֻּלּוֹ לְשִׁתְּךָ". תוֹסַפֶּת הַגַּם הִיא מִדַּת חֶסֶדוֹ שֶׁל אַבְרָהָם שְׁמוֹסִיף מַעֲבָר לְרַגְלֵי, וּמַעֲבָר לְמָה שֶׁבִקֵּשׁוּ מִמֶּנּוּ. וְכֵן הַפְּסוּק הַזֶּה הוּא פְּסוּק י"ט בְּפָרֶק כ"ד יַחַד כְּמִנְיֵן ג"ם, וּמְסַפֵּר הַפָּרֶק כ"ד מְרַמֵּז עַל הַכַּד מִיָּם שֶׁלָּהּ. וְלָכֵן זֶה הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּעִנְיֵן הַגַּמְלִים שֶׁמְסַמְלִים אֶת הַחֶסֶד הָעֲלִיּוֹן שֶׁנּוֹתֵן בְּלִי גְבוּל וּמִדָּה. וְאַלְעִזָּר רָמַז לָּהּ "הַגַּמְיָאִנִי נָא מְעַט מִיָּם מִכַּדָּךְ", שֶׁהוּא רוֹצֵה שֶׁהִיא תִנְהַג בְּמִדַּת ה"גַּם". וְכֵן "מִכַּדָּךְ" מְרַמֵּז עַל מְסַפֵּר אֶחָד פְּחוֹת מִכַּדָּךְ כְּמִנְיֵן ג"ם. וְלָכֵן הוּא אָמַר "וְהִנֵּה הַנֶּעֱרָ אֲשֶׁר אִמַּר אֵלַי הֵטִי נָא כַדָּךְ וְאֲשִׁתָּה וְאִמְרָה שֶׁתָּה וְגַם גַּמְלִיךָ אֲשָׁקָה אֶתָּה הַכַּחַת לְעַבְדְּךָ לְיִצְחָק וְבָה אֲדַע כִּי עֲשִׂיתָ חֶסֶד עִם אֲדָנִי". הֵינּוּ הַנֶּעֱרָה אֲשֶׁר תִּטֶּה אֶת מְסַפֵּר כַּדָּךְ כְּלָפִי מִטָּה, לְמְסַפֵּר אֶחָד פְּחוֹת כְּמִנְיֵן ג"ם, וְתֹאמַר "וְגַם גַּמְלִיךָ אֲשָׁקָה", זֹאת הִרְאִיָּה שֶׁהִיא מְחַבֵּרַת לְמִדַּת הַחֶסֶד שֶׁל אַבְרָהָם "וְבָה אֲדַע כִּי עֲשִׂיתָ חֶסֶד עִם אֲדָנִי". וְכֵן רַבְקָה הִיָּתֶה בַּת ג' שָׁנִים בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְיִצְחָק הָיָה בֶן מ' שָׁנִים יַחַד כְּמִנְיֵן ג"ם. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגַמְרָא (בְּרֻכּוֹת ה:): אֶחָד הַמְרַבֵּה וְאֶחָד הַמְמַעִיט וּבְלִבְד שֵׁיכּוֹן לְבוֹ לְשָׁמִים. וְהֵאוֹתִיּוֹת שֶׁבְּאוֹת לְפָנֵי לֵב הֵן א"ךְ שֶׁהוּא לְשׁוֹן מְעוּט, וְהֵאוֹתִיּוֹת שֶׁבְּאוֹת לְאַחַר לֵב הֵן גַּם לְשׁוֹן רַבּוּי. כִּי הֵאוֹתִיּוֹת שֶׁאַחֲרֵי הֵן בְּחִינַת רַבּוּי כִּי הַמְסַפֵּר עוֹלָה, וְהֵאוֹתִיּוֹת שֶׁלִּפְנֵי הֵן בְּחִינַת מְעוּט כִּי הַמְסַפֵּר יוֹרֵד. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת מְאֹכֵל הַמְסַטִּיק שֶׁנִּקְרָא בְּאַנְגְלִית גַּם, וּבְמַאֲכָל הַזֶּה יֵשׁ בְּחִינָה שֶׁל רַבּוּי שְׂאִינּוֹ מְסַתֵּימִים אִף פְּעַם. וְכֵן מִדַּת הַחֶסֶד נִקְרָאת גְּדֻלָּה וַיֵּשׁ רָמַז בְּכַתּוּב (תהילים קמה, ג) "גְּדוֹל הוֹיָה וּמִהֲקַל מְאֹד וּלְגִדְלָתוֹ אִין חֲקָר" ר"ת גוּמ"י הַמְסַמֵּל דְּבָר שֶׁנִּמְתַּח וּמִתְפַּשֵּׁט, בְּבִחִינַת ג"ם. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת שֶׁדָּבַר גְּדוֹל נִקְרָא ג'מְבוּ, הֵינּוּ גַם בּוּ, שֵׁיֵשׁ בּוּ בְּחִינַת גַּם שֶׁמְסַמֵּל דְּבָרִים גְּדוֹלִים. וְכֵן גַּם בְּגִימְטְרִיא גְּדוֹל. וְכֵן בְּחֻמֵּשׁ בְּרֵאשִׁית יֵשׁ ג"ם פְּרִשְׁיּוֹת פְּתוּחוֹת שֶׁמְסַמְלֹת אֶת מִדַּת הַחֶסֶד שֶׁפְּתוּחָה לְהַשְׁפִּיעַ, וַיֵּשׁ ח"ם פְּרִשְׁיּוֹת סְתוּמוֹת

שְׁמִסְמֵלוֹת אֶת הַדִּין שֶׁהוּא בְּחִינַת אֵשׁ חֲמָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ב. צ. ג. שְׁלִיט"א שְׁבִמְזִמּוֹר לְתוֹדָה יֵשׁ ג"ם תְּבוּת, ו"לְתוֹדָה" אוֹתִיּוֹת תוֹלְד"ה, וּמְרַמֵּז עַל הַמִּתְקַת הַלְדָּה שְׁשִׁיכֵת לְבַחֲינַת גַּם, וּכְפִי שְׁמוּבָא בְּסִפְרִים לּוֹמֵר מְזִמּוֹר לְתוֹדָה אַחֲרֵי לְדָה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (תַעֲנִית כֵּא). עַל נַחוּם אִישׁ גַּם זֶה, שְׁבִכַח הָאֱמוּנָה הַבִּיא לְמַלְךְ אֲרָגֵז מְלֵא עֶפְרָ, אוֹתִיּוֹת עַרְף, וְהֶעֱלָה אוֹתוֹ בְּכַח הַגַּם זֶה לְטוֹבָה לְהִיּוֹת כְּעֶפְרוֹ שֶׁל אַבְרָהָם שְׁנֶהֱפֵךְ לְחַרְבוֹת, וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' א. ה. שְׁלִיט"א שֵׁישׁ כְּאֵן רְמֵז עַל הַעֲלָאת הַקֵּב חֲרוּבִין לְחַרְבוֹת.

מֵאִידֻךְ יֵשׁ בְּגִמְלָה גַּם רְמֵז עַל הַדְרָגָה הַנְּמוּכָה שֵׁישׁ בַּה אַחֲזִיזָה לְחִיצוֹנִים, כְּמוּבָא בְּסִפְר 'אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל' מֵהַמְדְרָשׁ שְׂרַגְלֵי הַגִּמְלָה מְסַמְלוֹת אֶת רַגְלֵי הַנְּחֹשׁ לְפָנֵי שְׁנִקְצָצוֹ. וְכֵן מוּבָא שֵׁם מֵהַגִּמְרָא (בְּכוּרוֹת ח.) שְׁגִמְלָה מְזִדְּוֹג אַחֲזוֹר כְּנִגְדֵּי אַחֲזוֹר. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (נְדָה יד.) רֹכְבֵי גִמְלִים כָּלָם רְשָׁעִים, וּמְבָאָר רִש"י רֹכְבֵי גִמְלִים אַבְרָהָם מִתְחַמְמִים בְּבִשְׂרֵי הַגִּמְלָה וּמוֹצִיאִים זָרַע. וְכֵן מְצִינּוּ בְּכְתוּב (שׁוֹפְטִים ח, כֵּא) שֶׁהֵיוּ תוֹלִים לְגִמְלִים תְּכַשִּׁיט בְּצוּרַת חֲצִי יָרַח הַנִּקְרָא שְׁהָרוֹן, וְיֵשׁ כְּאֵן רְמֵז שֶׁהַגִּמְלָה שִׁיךְ לְבַחֲינַת חֲצִי יָרַח הַמְּסַמֵּל אֶת הַמַּלְכוּת. וְהוֹסִיף חָכָם אֶחָד שְׁלִיט"א שְׁמִקוּם הַגִּמְלִים נִקְרָא מְדַבֵּר סִהְרָה מְלִשׁוֹן יָרַח הַנִּקְרָא סִיְהָרָא, דְּבַמְדַבֵּר רֹכְבִים עַל גִּמְלִים וְהוֹלְכִים לְאוֹר הַיָּרֵחַ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּפֶרֶק שִׁירָה' (פֶּרֶק ה) גִּמְלָה מָה הוּא אוֹמֵר "ה' מִמְרוֹם יִשְׂאָג וּמִמְעוֹן קִדְשׁוֹ יִתֵּן קוֹלוֹ שִׂאָג יִשְׂאָג עַל נְוֹהוֹ". וְרוֹאִים שְׁמִפְרִיעַ לְגִמְלָה חֲרָבֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ כִּינּוֹן שֶׁהוּא קְשׁוֹר לְמַלְכוּת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא שֶׁהַגִּמְלָה קְשׁוֹר לְגִלוֹת וְלִגְאֻלָּה: (בְּרֻכּוֹת נו:) הַרוֹאָה גִּמְלָה בְּחֵלוֹם, מִיִּתְהָ נִקְנָסָה לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם, וְהִצִּילוּהוּ מִמָּנָה. אָמַר רַבִּי חֲמָא בְּרַבִּי חֲנִינָא, מֵאִי קִרְאָה, "אֲנִכִּי אֵרֵד עִמָּךְ מִצְרִימָה, וְאֲנִכִּי אֵעֲלֶךְ גַּם עִלָּה".

וְכֵן רַחֵל הַנִּיחָה אֶת הַתְּרַפִּים בְּכַר הַגִּמְלָה כְּמוֹ שְׁכְתוּב (בְּרֵאשִׁית לֵא, לֵד) "וְתִשְׁמַם בְּכַר הַגִּמְלָה" לְרַמֵּז שֶׁהַתְּרַפִּים הֵם עֲבוּדָה זָרָה שְׁנִמְשָׁלָה לְדָם נְדָה, כְּמוּבָא בְּמִשְׁנָה (שֶׁבֶת פב.) אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מִנִּין לְעֲבוּדָה זָרָה שְׁמִטְמָאָה בְּמִשְׂאָה כְּנֵדָה. שְׁנֵאמַר "תִּזְרַם כְּמוֹ דָּוָה יָצָא תֵאמַר לוֹ". וְכֵן מְבָאָר ה'שְׁל"ה' (וִיצֵא) מְדוּעַ כְּשִׁישְׁבָה רַחֵל עַל הַתְּרַפִּים הִיא אִמְרָה (בְּרֵאשִׁית לֵא, לֵה) "דְרָךְ נְשִׁים לִי", הֵרִי זֶה שְׁקַר, וּמְבָאָר שֶׁהִיא דְבָרָה אִמְתָּה, שֶׁהִיא בְּחִינַת נְדָה מִשׁוּם שִׁיוּשְׁבַת עַל עֲבוּדָה זָרָה. וְרַחֵל רְמֵזָה שְׁכְמוֹ שְׁדָם נְדָה אֲפִשְׁר לְבִטֵּל וְלִהְפֹּךְ לְחֵלֶב בְּסוּד הַגִּמְלָה, כִּף אֶת הָעֲבוּדָה זָרָה צְרִיף לְבִטֵּל וְלִהְעֲלוֹת לְבַחֲינַת גִּמְלָה. וְכֵן מוּבָא בְּעֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז"ל (ע' רט) שְׁתְּרַפִּים הֵם מְלִשׁוֹן תְּרַף הַמְּסַמֵּל אֶת מְקוֹם הָעָרוֹה.

רְבִקָּה הִיא סוּד הַדָּם נֶעְכָּר וְנֶעֱשָׂה חֵלֶב.

מוּבָא בְּתוֹרָה אוֹר' (תוֹלוֹדוֹת יח.) שְׂרַבְקָה מְסַמְלֵת אֶת הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית שְׁבָאָדָם, כְּמוּבָא בְּמִשְׁנָה (עִירוּבֵין יז:) רְבִקָּה שֶׁל שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ בָּקָר, הֵינּוּ שְׁצֻמָּד בָּקָר נִקְרָא רְבִקָּה, כִּף רְבִקָּה מְסַמְלֵת אֶת הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית, כְּמוֹ שְׁכְתוּב (בְּרֵאשִׁית כד, טו) "וְהִנֵּה רְבִקָּה יִצְאָת" שִׁיּוּצֵאָת מִקְלַפֶּת נֶגֶה, וְהַחֲשֵׁף נֶהֱפֵךְ לְאוֹר, וְנִכְלָל בְּקִדְשָׁה, וְלִכְּנֵן כְּתוּב אַחֲרֵי כִּף (שֵׁם טז) "וְתִרְדּוּ הָעֵינִיָּה וְתִמְלֵא כְדָה" שֶׁעַל יְדֵי בְרוּר וּבִטוּל נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית זוֹכִים לְתוֹרָה שֵׁישׁ בַּה כ"ד סִפְרִים שְׁנִשְׂאָבוּ מִיָּם הַחֲכָמָה הָעֵלְיוֹנָה. וּמְבָאָר לְדַבְרֵינוּ שְׂרַבְקָה הִיא סוּד הַדָּם נֶעְכָּר וְנֶעֱשָׂה חֵלֶב לְהַמְתִּיק אֶת הַגְּבוּרוֹת שֶׁל יִצְחָק מִמִּילָא הִיא קְשׁוּרָה לְבָקָר שְׁמִיצָר חֵלֶב כִּי הִיא מִמְחִית בְּשֶׁרֶשׁ נִשְׁמָתָה לְיִצְחָק חֵלֶב. וְכֵן כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כה, כ) "וַיְהִי יִצְחָק בֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּקַחְתּוֹ אֶת רְבִקָּה בֵּת בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדוֹן אָרָם. וּמְבָאָר רִש"י "מִפְּדוֹן אָרָם" עַל שֵׁם שְׁשָׁנֵי אָרָם הָיוּ, אָרָם נֶהֱרָם וְאָרָם צוּבָה, קוֹרָא אוֹתוֹ פְּדוֹן לְשׁוֹן צָמֵד בָּקָר,

תרגום פדון תורין. וגם כאן רואים שהתורה מציגת את שרש רבקה שנולדה בפדון ארם המרמז על צמד בקר. וכן מובא בספר 'למכסה עתיק' בשם מדרש שהשם של אמה של רבקה היה דבורה שמצרת דבש, לכן רבקה בגימטריא דבש ובגימטריא אשה, דאשה היא בחינת מלכות ששייכת לדרגות שלמטה. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שק"ב שגמרז בנקבה, נרמז ברבקה. וכן רואים שהשתלשל ששלחו עם רבקה ליצחק את המינקת שלה, כמו שפתיב (בראשית כד, נט) "וישלחו את רבקה אחתם ואת מינקתה", ושם המינקת היה דבורה, כמו שפתיב (בראשית לה, ח) "ותמת דברה מינקת רבקה". וכן רואים שדבורה ליתה את רבקה עד יום מותה, ונפטרו יחד, כמובא במדרש (תנחומא כי תצא ד) "ותמת דברה מינקת רבקה וגו' ויקרא שמו אלון בכות", שבכו שתי בכיות עד שיעקב יושב ומשמר אצל מינקתה באה לו בשורת אמו שנאמר "וירא אלהים אל יעקב וגו' מפדון ארם ויגרו אתו" מה ברכה ברכו ברכת אבליים. וכן בלדת יצחק היה מעשה בענין ההנקה של שרה, כמובא במדרש (תנחומא תולדות ג) "אלה תולדות יצחק" למה חזר ואמר "אברהם הוליד את יצחק" אלא שהיו מרננין אחריהם ואומרים אפשר זקן בן מאה שנה וזקנה בת תשעים שנה מולדין אין זה בנה אלא שהביאה אותו מן השוק, וכן אתה מוצא בשעה שגמל אברהם את יצחק עשה משתה וזמן כל גדולי המלכות אף שרה קראה כל נשותיהן לסעדה מה עשו אותן הנשים עכשיו ונדע הדבר אם הוא בנה ואם לאו, כל אחת ואחת הביאה בנה עמה ולא הביאה מינקתה, מיד היו הבנים בוכין וכל אחת אומרת שכחתי ולא הבאתי מינקתי, באותה שעה היה שופע ויורד חלב מדדיה של שרה ונטלה כל בניה ונהניקה אותן שנאמר "היניקה בנים שרה" וכן כלן אומרות באמת היניקה בנים שרה ולכך נאמר "אברהם הוליד את יצחק".

וכן מובא בספר 'פרי עץ ארמוני' בשם סדור 'בית יעקב' שעצם הלוי נקרא בתואל רמאה, דאף על פי שהוא נראה מת בגימטריא בתואל, הוא רמאי, כיון שעל פי האמת הוא שרש החיים. וכן נראה דבתואל אותיות בתואל אל, היינו השם אל שהוא שרש החסד והחיים סתום בתוכו, ויתגלה לעתיד לבא. וכן מצינו בזהר (תולדות קלז). "בת בתואל", בת בתו של אל. ורואים שבתואל מרמז על שם אל שהוא החסד של החלב שממתיק את הדינים, וזה הסוד של רבקה בתו של בתואל כדלעיל, לכן עצם הלוי שהוא בגימטריא חלה, ומסמל את החלה כדלעיל קשור גם לשרש של רבקה ובתואל, כי היא אותו סוד של הפרשת חלה שממתיקה את הדם ועושה אותו חלב. וכן מובא בספר 'שבילי פנחס' שיעקב קרא לעיר לוי בשם בית אל, כמו שפתיב (בראשית כח, יט) "ויקרא את שם המקום ההוא בית אל ואולם לוי שם העיר לראשונה". לרמז על שרש הקשר של הלוי עם בתואל ושם אל.

דבש, בטנים, שקדים.

כתוב (בראשית מג, יא) "ויאמר אליהם ישראל אביהם אם בן אפוא זאת עשוי קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים". נראה דגש כאן רמז שבשביל לקבל את הלחם והפרנסה מיוסף, צריך להכין את המנחה מקדם, היינו להעלות מיין נוקבין באתערותא דלתתא. וכן יעקב רמז להם במנחה זו ענין זה, כמו שפתיב (שם יא) "קחו מזמרת הארץ בכליכם", ס"ת

מצו"ת, דעל ידי המצוות ומעשים טובים מכינים את המנחה. וכן רואים שהמנחה מרכבת מששה חמרים צרי, דבש, נכאת, ולט, בטנים, ושקדים, כי מספר שש מסמל את היסוד, ונראה שהמנחה מחלקת לשנים; שלשה חמרים שמיעדים לריח ולא לאכילה צרי, נכאת, ולט, ירדו עם יוסף למצרים, כמו שכתוב (בראשית לו, כה) "וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרימה". והשלשה האחרים שמיעדים לאכילה דבש, בטנים, שקדים, שהם ר"ת דב"ש, מסמלים את המיין נוקבין שעולים בבטן להיות חלב שהוא דבש, לכן בטן המסמלת את המלכות כמובא בזהר חדש (תיקונים קלג:) מרמזת ב"בטנים", ודבש שקד יש בהם ב' פעמים ש"ד עם אותיות ק"ב, שמסמל את הקב שנרמז במצות חלה, שעולה ביחוד לבחינת חלב פדלעיל. וכן שקד מרמז על החלב, כמו שכתוב "ויגמל שקדים", וכפי שידוע בגשמיות שאכילת שקדים מרבה את החלב. וכן השתלשלה צורת הבטנים בקלפתם שהם שנים שנים ודומים לשני שדים שבבטן. וכן רואים שהשתלשל בפתחת הבטנים רואים בחינת תינוק שיוצאים ממנו חוטים קטנים בבטן אמו, כמובא בספר 'החנוד' (שפו) תחלת בריאת הגוף הוא פעין חוטין כמו שאמרו ז"ל אמר רב עמרם תנא שתי ירכותיו פשני חוטין של זהורית שתי זרעותיו פשני חוטין של זהורית. וכן יש על הבטנים קלפה דקה המסמלת את השליה שמלבישה על הולד. וכן רח"ל המסמלת את המלכות, מרמזת בכתוב (שם מג, יא) "והורידו לאיש מנחה מעט צרי" בדלוג הפוך של שש אותיות, וכן הכתוב (שם כו) "ויביאו לואת המנחה אשר בידם הבייתה" ר"ת אהב"ה, דהבאת המנחה היתה בבחינת זיווג יסוד ומלכות הנעשה באהבה.

כתוב (שיר השירים ה, א) "אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי" ומובא בר"ק (ש"א יד, כז) "ביערת הדבש" הוא חלת הדבש כמו "אכלתי יערי עם דבשי", ותרגם יונתן וקינא דדובשא לפי שהחלה עשויה קנים קנים. ומצינו שדוד המלך נקרא בכתוב (ש"ב כא, יט) "אלחנן בן יערי ארגים בית הלחמי" ומבאר רש"י שם "אלחנן" דוד. "בן יערי ארגים" שהיו משפחתו אורגים פרכת למקדש הקרוי "יער הלכנון". ומבאר לדברינו ששרש נשמת דוד מיסוד המלכות שהוא בבחינת חלות דבש שנקראים יער. לכן הוא נקרא "בן יערי", וכן מצינו בגמרא על חסרון בצניעות שפוגם את המקום הזה (שבת סב:) "וה' פתהו יערה" רב ושמואל חד אמר שנשפכו פקיתון וחד אמר שנעשו פתחיהו פיער. ומבאר רש"י פקיתון שופכות דם זיבה, פיער נתמלאו יעור. וכן מובא בספר 'מחמדי ארץ' שיער בגימטריא פ"ר דינים. ומבאר לדברינו שהמקום הוא בסוד יער, לכן נענשו עליו בבחינת יער. וכן מצינו בזהר (ח"ג רכו.) "אכלתי יערי" דא צלותא דמיושב. "עם דבשי" דא קריאת שמע. ורואים שהפסוק מסמל העלאת מיין נוקבין. וכן מצינו בזהר (ח"ג ד.) "אכלתי יערי" דא גבורה פחד יצחק. "עם דבשי הוד" דרגא דדוד. וכן מצינו בזהר (ח"ג סח.) "קול יי' יחולל אילות ויחשוף יערות" כמה דאת אמר "ביערת הדבש", וכתוב "אכלתי יערי עם דבשי". ורואים שהקול השביעי המסמל את המלכות קשור ליערת הדבש. ולכן כתוב "ויחשוף יערות". וכן "ויחשוף" אותיות שפ"ו ח"י, בבחינת דוד מלך ישראל חי וקיים, כי שם שפ"ו בגימטריא דוד בן ישי. וכן יערות אותיות עריות או "ויעתר" שנאמר על תפלת יצחק ורבקה שמסמלים העלאת מיין נוקבין בסוד דם נעכר ונעשה חלב פדלעיל. וכן תפלה שמסמלת העלאת מיין נוקבין בגימטריא יצחק ורבקה. וזה גם הגימטריא של הכתוב שנאמר במיתת רבקה, (בראשית לה, ח) "ויקרא שמו אלון בכות". וכן שמעתי מהרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א ש"ויעתר"

בגימטריא **תזריע**, שמסמל העלאת מ"ין נוקבין במקום הזה. וכן מצינו במדרש (ב"ר סג, ה) על הכתוב **"ויעתר** יצחק לה לנכח אשתו", שהוא מלשון עשירות, כמו **עתיר**, שיצחק שפך תפלות בעשר. ובארנו במאמר צניעות האשה' שמ"ין נוקבין שהאשה מזרעת מסמלים את שפע הממון שבא מצד הגבורה. ולכן בזכות היחוד באה הברכה. וכן יצחק היה עשיר בגשמיות כמו שכתוב (בראשית כו, יב) **"ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה ההוא מאה שערים ויברכהו ה'".** וכן מצינו במדרש (ב"ר נג, ז) **"ויקרא אברהם את שם בנו יצחק" יצא חק לעולם.** ומבאר ה'העמק דבר' (בראשית כא, ג) שבזכות יצחק באים המזונות שנקראים חק. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' קלה) **שיצחק אבינו בגימטריא ממון** במלוי האותיות **מ"ם מ"ם ו"ו נו"ן.** וכן שיר נרמז בתבת עשיר, ושירה בגימטריא **יצחק רבקה.** וכן בשיר **שוכן עד'** שמזמרים בשבת יום טוב נרמזו **יצחק רבקה.** וכן **יערות** או **עריות** או **"ויעתר"** או **תזריע** בגימטריא **פרות** שבאים בהשפעת היחוד. וכן אחד מכל אלו יחד עם מספר **מים** שמסמל את המ"ין נוקבין, בגימטריא **תשע"ו.** ובפרט שמ"ין נוקבין של תפלה נמשלו למים בפסוק **"שפכי כמים לבך"**, וזה הסוד של שנת **תשע"ו** אותיות **שוועת** עניים שהיא תפלה.

חברת רהיטים שבאה משבדיה איקאה.

והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהשתלשל בגשמיות שם חברת רהיטים שבאה משבדיה **איקאה**, בבחינת **הקיא** של הדבורה שהוא **דבש**, לכן הם פועלים בארץ ישראל בבחינת **הטהור שיוצא מהטמא** כמו הדבש. וכן השתלשל בארץ זו שיש להם **מלך**, לרמז שהם קשורים לדבש שמסמל את ספירת המלכות, וכמו שרואים שהשתלשל אצל הדבורים שמיצרים את הדבש שיש להם **מלכה.** וכן השתלשל בשבדיה שהם נותנים פרס **נובל**, וכתוב אצל שמשון שרדה דבש מנבלת הארץ שמסמל את המלכות, והוא אמר על זה **"מעז יצא מתוק"** באותה בחינה של הטהור שיוצא מהטמא כמו הדבש: (שופטים יד, ח) **"וישב מימים לקחתה ויסר לראות את מפלת הארץ והנה עדת דברים בגוית הארץ ודבש: וירדהו אל כפיו וילך הלוח ואכל וילך אל אביו ואל אמו ויתן להם ויאכלו ולא הגיד להם כי מגוית הארץ רדה הדבש וגו', ויאמר להם מהאכל יצא מאכל ומעז יצא מתוק".**

דרך אותיות דכר, שמסמל את המ"ין דכורין של של היחוד.

והוא גם לשון זכירה בארמית כמו דכירנא.

בתרגום על הכתוב **"דרך כוכב מיצקב וקם שבט מישראל"**, הוא מתרגם שפוכב ושבט הפונה למלך המשיח (עין שם ברמב"ן) נראה דלכן אומר המדרש (מדרש רשב"י עמוד 556) **בששית יצמח כוכב אחד במזרח ובראשו שבט, והוא כוכב של ישראל, ואז יצמח משיח בן דוד לרמז על הפסוק הזה.** וכן מובא בגר"א (אדרת אליהו בלק) **"דרך כוכב מיצקב" זה משיח בן יוסף. "וקם שבט" הוא כוכבא דשביט, והוא משיח בן דוד.** וכן מתשע"ו עד סוף האלף ישארו 224 שנים כמנין דר"ף. וכן מצינו בגמרא (קידושין ב:) **ביאה אקרי דרף, דכתיב "ודרך גבר בעלמה", והגמרא שם מבארת שדרף היא גם לשון זכר וגם לשון נקבה.** ומבאר לדברינו שהגיע זמן היחוד העליון. וכן מצינו בגמרא (עירובין ק:) שזווג איש ואשה נקרא **דרך ארץ.** נראה דלכן היסוד הוא בחינת דרף, דכשם שרואים שכל השפע הבא לעיר בא דרך הדרך המובילה לעיר, כך השפע שבא לעולם, בא דרך היסוד הרוחני שהוא בחינת דרף. וכן הכתוב (מלאכי ג, א) **"הנני שלח מלאכי ופנה**

דָּרֵךְ לִפְנֵי" בְּגִימָטְרִיָּא יוֹסֵף הַצְּדִיק. וְכֵן מוּבָא בְּזֵהר חֲדָשׁ (תיקונים כג): שְׁקִפִּיצַת הַדָּרֵךְ נְעֻשִׁית דָּרֵךְ הָאוֹת ו' שְׁמֻסְמֶלֶת אֶת יוֹסֵף הַצְּדִיק. וְכֵן הָאוֹתִיּוֹת אַחֲרֵי דָרֵךְ הֵן מִשָּׁה שֶׁהוּא גּוֹאֵל רֵאשׁוֹן וְגוֹאֵל אַחֲרוֹן. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' יוֹסֵף רוֹזִין שְׁלִיט"א שֶׁדָּרֵךְ אוֹתִיּוֹת דָּכַר, שְׁמֻסְמֶל אֶת הַמִּיּוֹן דְּכוּרִין שֶׁל הַיְחוּד. וְהוּא גַם לְשׁוֹן זְכִירָה בְּאַרְמִית כְּמוֹ דְּכִירָנָא. וְהַגְּאֵלָה הִיא בְּסוּד זְכִירָה, "וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי".

הַשְּׂרָקָק מְסַמֵּל אֶת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁר"ק.

מְצִינּוּ בְּגִמְטְרָא (חולין סג) אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, "רַחֵם" זֶה שְׂרָקָק. וְלָמָּה נִקְרָא שְׂמָה "רַחֵם" אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כִּיּוֹן שְׂבָאָה רַחֵם, בָּאוּ רַחֲמִים לְעוֹלָם. אָמַר רַב בִּיבִי בַר אֲבִי, וְהוּא דִּיתִיב אָמִידִי, וְעָבִיד "שְׂרָקָק", וְגַמְרִי דְאִי יִתִּיב אֲאַרְעָא וְשָׂרִיק אֶתִּי מִשִּׁיחָא, שְׂנֵאָמַר, "אֲשָׂרָקָה לְהֵם וְאַקְבָּצֵם". נִרְאָה דְשֵׁרֶשׁ הַשְּׂרָקָק מְסַמֵּל אֶת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁר"ק שֶׁהוֹלְכוֹת מִסוּף הָאוֹתִיּוֹת לְהַתְחַלָּה, וְכִשְׁנִשְׁפִּיל לְהַבִּין אֶת תּוֹרַת הַרְמֵז שְׂאִפְשֵׁר לְקַרְא כֹּל דְּבַר יִשָּׁר וְהַפּוּק, וּבְנוֹסָף נִזְכָּה שֶׁהַשְּׂרָקָק יֵשֵׁב עַל הָאָרֶץ וְיִשְׂרוּק, הִינּוּ שְׂנוּרִיד אֶת תּוֹרַת הַרְמֵז עַד לְמִטָּה מִטָּה בְּעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי לְהִרְאוֹת אֶת הָאֵין עוֹד מְלַבְדּוֹ, אֲזִי נִזְכָּה לְבִיאַת הַמְּשִׁית. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם סֵפֶר ע"ה לֹא נִתְבָּרַר אִם נִתְנָה תּוֹרָה בְּסֵדֶר א' ב', אוֹ דָּרֵךְ תִּשְׂר"ק, וּמְבַאֵר לְדְבָרֵינוּ שֶׁבְּתוֹרָה אֵין הַגְּבֻלוֹת, צְרִיךְ לְהַפִּיךְ בָּהּ וְלְהַפִּיךְ בָּהּ דְּכֻלָּה בָּהּ.

"וְיִשֵּׁם לְדָרֵךְ פְּעָמִיּוֹ".

מְצִינּוּ בְּזֵהר (תיקונים ד.) בְּדִרְגַת יַעֲקֹב תְּלוּי קַץ הַגְּאֵלָה, שֶׁדִּרְגָתוֹ אֲמַת. זֶהוּ שְׂפָתוֹב תִּתּוֹן אֲמַת לְיַעֲקֹב, שֶׁהוּא סִימּוֹן אֶלֶף מְאֵתִים תְּשָׁעִים. אָרֶץ אֶלֶף ר"ץ, מְאֵתִים וְתִשְׁעִים, לְקַיִם בְּהֵם "אֲמַת" מְאָרֶץ תְּצַמַּח, כְּשִׁיחֵיו בְּחוּץ כְּחֻשְׁבוֹן אֶרֶץ. הַזֵּהר מְבַאֵר שֶׁהַקַּץ שֶׁל דְּנִיָּאל 1290 שָׁנָה רְמוּז בְּתַבַּת אֶרֶץ שֶׁהִיא אֶלֶף ר"ץ, וְכֹל זֶה קָשׁוּר לְמִדַּת הָאֲמַת שֶׁל יַעֲקֹב שֶׁבְּזִכּוּתָהּ נִגָּאֵל, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב "אֲמַת" מְאָרֶץ תְּצַמַּח". וְכֵן אֶלֶף מְאֵתִים תְּשָׁעִים ר"ת אֲמַת. וְכֵן "אֲמַת מְאָרֶץ" עִם הַמְּלִים וְהַכּוֹלֵל בְּגִימָטְרִיָּא תִשְׁע"ה. וְהוֹסִיף הֵרָה"ג ר' מְנַחֵם בְּרַהוּם שְׁלִיט"א שֶׁאִם נוֹסִיף לְ1290 אֶת הַגִּימָטְרִיָּא שֶׁל כֹּל הַפְּסוּק (דניאל יב, יא) "וּמִעַתָּה הוֹסֵר הַתְּמִיד וְלִתַּת שְׁקוּץ שְׁמֵם יָמִים אֶלֶף מְאֵתִים וְתִשְׁעִים" יוֹצֵא 5776. וְכֵן הַפְּסוּקִים (תהילים פה, יב) "אֲמַת מְאָרֶץ תְּצַמַּח וְצִדֵק מִשְׁמִים נִשְׁקֹף: גַּם הוֹי"ה יִתּוֹן הַטּוֹב וְאַרְצָנוּ תִתּוֹן יְבוּלָה: צִדֵק לִפְנֵינוּ יְהִלֵּךְ וְיִשֵּׁם לְדָרֵךְ פְּעָמִיּוֹ" יַחַד עִם מִסְפָּר אֲבָרְהָם שְׁמֻסְמֶל אֶת קַץ הַיָּמִין, בְּגִימָטְרִיָּא 5776. וּבְנוֹסָף יֵשׁ בְּפְסוּקִים אֵלוֹ 76 אוֹתִיּוֹת. וְכֵן שְׁנַת תִּשְׁע"ו הִיא דָּרֵךְ שְׁנִים מִסוּף הָאֶלֶף, וְכַתּוּב "וְיִשֵּׁם לְדָרֵךְ פְּעָמִיּוֹ".

בעזהשי"ת אנו שמחים להודיע על פתיחת

קו טלפון של סוד החשמל

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

025805801 או: 0723326302 או: 0799280256 או: 0799164284

למאגר שיעורים בעניני הגאולה הקש 1 ואחריו הקש 3

להלן רשימת שיעורים בתוך המאגר

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

025805801 > 1 > 3 >

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? **כְּדַבְּרֵי הַזֶּהר בְּפִרְשֵׁת נְשֵׂא, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִילֵנָא דְחַיֵּי דְאִיהוּ הַאי סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיה מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.**

רַבִּי יַעֲקֹב צֶמַח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) **"רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ" שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּחֻמְהָ הַזֹּאת הַמְמַהֶרֶת אֶת הַקֶּץ, וְלָזֶה אֵין מְשִׁיחַ בָּא, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ בְּכָל עִיר וְעִיר כְּמוֹ שֵׁישׁ בְּעֶסֶק הַתְּלָמוּד, וְלָכֵן "אֵינָנוּ", אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְשִׁיחַ.**

בַּעַל הַגּוֹב"י עַל 'עֵץ חַיִּים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **הַעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְן הַגְּלוּת תוֹבְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה אֶת הַתְּלָמִידֵי חֻכְמִים שֶׁלֹּא לָמְדוּ קְבָלָה, וּמַעֲנִישִׁים אוֹתָם עַל כֵּן.**

רַבְּנוּ ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) **"כי ימוך אחיך וגו'",** פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, **"ימוך",** כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. **"ומכר מאחוזתו",** ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מדור גלגלים בתורה

תקציר גלגלים מתוך הספר 'משברי ים גלגל החוזר בתורה', שחיבר אחי הר"ג ר' שמואל פיש שליט"א
בספר מתבארים באריכות מאות גלגלים בתורה. ניתן להשיג בטל: 036188995

שומר שכר על צאן שבאו בשבת זאבים לטורפם, האם חייב להציל ע"י שישכור פועלים נכרים

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

- א.** שומר שכר על בהמות שבאו זאבים לטורפם, חייב לשכור פועלים להציל את הבהמות. ואילו שומר חנם חייב רק כאשר משיג בחנם ולא כאשר צריך ליתן שכר. [גמ' ב"מ צ"ג ע"ב וש"ע סי'].
- ב.** כתב בספר קצות החושן [סי' ס"ו ס"ק מ"ו] דבאופן שאירע זה ביום השבת שאסור לשכור פועלים אינו מתחייב כאשר לא שכר והזאבים טרפו את הבהמות. שכיון שנמנע מלשכור פועלים מחמת איסור שכירת פועלים בשבת הרי הוא כאנוס.
- ג.** האיסור לשכור פועלים בשבת הוא אפילו לדבר מצוה כמפורש באו"ח סי' ש"ז אבל זה דווקא כאשר קובע איתם את הסכום שישלם להם אבל באופן שאינו מזכיר הסכום צידד הביאור הלכה שם שאין איסור לשכור בשבת לדבר מצוה. [נידון זה נתעורר מתוך משא ומתן עם ידידי הג"ר משה אמסלם שליט"א].

עיונים:

א [מדין מצות השבת אבידה אין אדם חייב לשכור פועלים בשכר להציל את אבידת חבירו [דמי יודע אם כספו יוחזר לו ואין חיוב הוצאת דמים על מצות השבת אבידה], אבל נראה שאם שכר מקיים מצוה ויחשב לחפצי שמים. [ואף שלאחר שנעשה שומר אבידה להלכה שהוא כשומר שכר חייב לשכור פועלים כל זה לאחר הגבהת האבידה שנעשה לשומר אבל קודם לכן אין המצוה מחייבתו רק כחיובי שומר חנם כמפורש באחיזר [ח"ג סי' ו' הובא בהרחבה במשברי ים עניני שומרים סי' ח].]

ויש מן החכמים שטענו שהשבת אבידה היא מצוה ממונית להציל ממונו של אדם בכה"ג אי"ז נחשב לחפצי שמים דכמו לאדם אסור להציל את ממון עצמו כמו כן עבור להציל את ממונו של חבירו לא מתירים איסור להצילו עכ"ד.

ב [במשנה ב' הזהב מפורש ששומר חנם על חפצי הקדש אינו נשבע וכתבו תוס' [דף נ"ז ע"ב] שלא דוקא אינו נשבע אלא גם אינו משלם אם פשע, וכן כתב הרא"ש [ונדחקו לפרש שהמשנה נקטה לענין שבועה אגב מתני' דשבועות].]

והוכיחו כן מסוגית הגמ' בדף נ"ח ע"א שהגמ' שואלת על דין זה מברייתא דמי שהוא נשכר להיות שומר על הפרה או הזרעים אם לא שמר הדין תלוי שאם הוא שכיר יום שאינו נוטל שכר שבת פטור ואם הוא שכיר שבוע שמקבל שכר שבת בהבלעה חייב באחריות הרי למדנו שיש חיוב שומרין בהקדשות [ומתרתת הגמ' שמדובר בקנו מידו שעשו קנין מיוחד להתחייב בשמירה]. ואם נאמר שגם בהקדשות בפשיעה חייב בתשלומין היה לגמ' לתרץ דחייב באחריות היינו בפשיעה, ועל כרחק דמפשיעה נמי פטור.

ותמה הש"ך על ראייה זו שהרי מפורש בברייתא חילוק בין שכיר יום (שאינו נוטל שכר שבת) לשכיר שבוע (שרשאי ליטול שכר עבור יום זה) לענין חיוב האחריות ואם נעמיד לחיוב פשיעה מאי שנא בחינם או בשכר הרי שניהם חייבים בפשיעה.

וכתב התומים שבהיותו בימי חורפו אצל חכמי פראג המופלגים הרצה לפנייהם ישוב על קושית הש"ך והוטב בעיניהם. והוא שעדיין אפשר להעמיד הברייתא לענין פשיעה ורק שומר שכר חייב בה ומשכחת לה בגוונא שבאו זאבים או חיה רעה אחרת לקלקל את ההקדש דשומר שכר שלא שכר פועלים הוי פושע משא"כ שומר חנם שפטור מלהוציא ממון אין זה פשיעה אצלו כלל. [וכתב שאף שלא נראה שלזה כוונת תוס' מ"מ זו ראייה נכבדה לדבריהם]. ועל ישוב זה תמה בקצוה"ח [סי' ס"ו ס"ק מ"ו] (שהבאנו בגלגלנו הנ"ל) הרי בשבת אסור לשכור פועלים א"כ גם שומר שכר בשבת פטור שהאיסור לשכור גורם שאינו מחויב בכך.

ובמעייני החכמה למהרא"ל צינץ ב"מ [דף מ"ב ע"ב] כתב ששמע קושיא זו [של הקצוה"ח] על דברי דודו זקנו בעל התומים ותי' דיש אכתי נ"מ לענין בין השמשות ששכיר יום כיון שבשבת אינו שכיר א"כ ה"ל ספק ממון ופטור מלשכור פועלים משא"כ בשומר שכר כיון שאף בשבת מחויב אלא שהאיסור פוטרו בבין השמשות דהשבותים הותרו שפיר יוכל לשכור ומחויב בכך עכ"ד.

ונראה בעה"ת ליישב עוד דברי התומים. שהרי הברייתא כאן איירי בשומר הקדשות דהוי חפצי שמים, ובזה הרי צידד הביאור הלכה שכאשר אינו מזכיר את הסכום שפיר יכול לשכור אף בשבת. א"כ הדר ישוב התומים שכאן גם בשבת יתחייב השומר שכר לשכור בלא להזכיר הסכום שבאופן זה לחפצי שמים שפיר יכול לשכור אף בשבת. ובהקדש גם אם יהיה מחויב לשכור זה. נשאר חפצי שמים שהרי צריך לדאוג לחפץ בעין שצריך אותו למצותו. [וחתני המופלג הג"ר מרדכי אפטרגוט שליט"א העירני מדברי התוס' בנדרים דף ל"ו ע"ב שכתבו על הך ברייתא דאם אבדו אינו חייב באחריותו וז"ל: ואין להקשות חפצי שמים הוא דקבלת שכר לאו חפצי שמים היא עכ"ל. הרי דנקטו דכיון שמקבל שכר אי"ז חפצי שמים וא"כ הדרה קו' הקצוה"ח על התומים. אך יתכן לפרש שכונת תוס' היא רק לענין קבלת השכר דזה לא מיקרי חפצי שמים משא"כ גוף השמירה שפיר מיקרי חפצי שמים. וכן ראינו שפי' בשו"ת אבן הראשה סי' ג' ע"ש שהרחיב בדברי התוס', וע"ש שהביא מהרז"ה והר"ן שמפרשים לשמור את הזרעים בזרעים דעלמא ולא בהקדש ולהמבואר ראית התומים קיימא רק לשיטת רש"י ודעמי' דאיירי הכל בשל הקדש].

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

0533109982 טל: fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך
מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://beta.hebrewbooks.org/53606>

קישור להורדת ספר על גאולה בתשע"ו מאת כי לה' המלוכה

www.sod1820.org/sod.pdf

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

[Page=1&ArticleID=12030&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

[Page=1&ArticleID=12834&http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890](http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890)

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>

קישורים לעשרים ואחד שיעורים בקבר דוד המלך:

www.sod1820.org/f/k1.mp4

www.sod1820.org/f/k2.mp4

www.sod1820.org/f/k3.mp4

www.sod1820.org/f/k4.mp4

www.sod1820.org/f/k5.mp4

www.sod1820.org/f/k6.mp4

www.sod1820.org/f/k7.mp4

www.sod1820.org/f/k8.mp4

www.sod1820.org/f/k9.mp4

www.sod1820.org/f/k10.mp4

www.sod1820.org/f/k11.mp4

www.sod1820.org/f/k12.mp4

www.sod1820.org/f/k13.mp4

www.sod1820.org/f/k14.mp4

www.sod1820.org/f/k15.mp4

www.sod1820.org/f/k16.mp4

www.sod1820.org/f/k17.mp4

www.sod1820.org/f/k18.mp4

www.sod1820.org/f/k19.mp4

www.sod1820.org/f/k20.mp4

www.sod1820.org/f/k21.mp4